

Jau astoto reizi plīv meiteņu brunči!

Gaviļnieki. “Kāpēc vairot sāpes? Lai vairojas prieks!” vēlēja Balvu Tautas teātra aktieri (foto).

Edgars Gabranovs

Pusnaktī no sestdienas uz svētdienu, atklājot klasiskās dramaturģijas festivālu “Ķiršu dārzs”, klātesošie secināja, ka meiteņu brunči jau astoto reizi Balvos plīv. Kā nu ne, ja starptautiskais festivāls pulcēja aktierus, režisorus un teātra mīļotājus, atgādinot arī par komponista Raimonda Paula leģendāro dziesmu ar dzejnieka Māra Čaklā vārdiem teātra izrādei “Lilioms”, kas kļuvusi par teātra vides neoficiālo himnu.

Astotais festivāls bija īpašs arī ar to, ka šogad apritēja 40 gadi, kopš Balvu teātrim piešķirts Tautas teātra nosaukums. “Četri gadu desmiti aizvadīti ar smiekliem, aizkulišu satraukumu, aplausiem, draudzību un neaizmirstamiem skatuves mirkļiem,” secināja jubilāri. Jāpiebilst, ka Balvu Tautas teātra aktieri saņēma dažnedažādus suminājumus, tostarp no Latvijas Nacionālā kultūras centra. Saņemot Atzinības rakstu, režisore un aktrise Iveta Supe secināja, ka pirms 40 gadiem, kad Balvu teātris ieguva Tautas teātra statusu, spēlējusi bērnu teātra studijā: “Vai 40 gadi ir daudz? Tas ir NOPIETNI! Teātra cilvēkiem novēlu sirdsdegsmi, enerģiju un prieku par to, ko dara, un lai ir skatītāji, kuri priecājas par to, ko aktieri dara uz skatuves.”

Režisors un aktieris Valdis Lūriņš, tostarp izrāžu vērtēšanas komisijas eksperts, taujāts par iespaidiem, atzina, ka festivāls bija ļoti labi noorganizēts: “Sarunās ļoti daudz pieminējām režisori Vairu Resni, kura ir festivāla iniciatore un MĀTE. Kaut kāda forša sirsnība valdīja visapkārt, kaut gan vienam otram tika pa kādai kritiskākai piezīmei – tas viss ir process. Var tikai apbrīnot amatieru aktieru pašatdevi un režisoru enerģiju – viņus vācot, savācot un iemīlot profesiju.” Lūgts atklāt, vai eksperti bija bargi, režisors smaidot sprieda, ka vārds ‘bargi’ neiederas: “Mans novēlējums būtu tāds – lai teātris neaizmirst par skatītājiem un

skatītājiem ir vajadzīgs teātris.” Viņam piekrita eksperte, Latvijas Kultūras akadēmijas asociētā profesore Rita Lūriņa: “Man šeit ļoti, ļoti patīk. Kāds ir secinājums? Teātris turpinās un dzīvo – par to liecina tas, ka ienāk jaunieši. Paldies Dievam, tas ir viskaistākais!” Lūgta atklāt recepti, kā piegādniekam kļūt par labi aktieri, R.Lūriņa smaidot noteica: “Audz liels un mācies!” “Palūdz, lai mammīte ar tēti tevi aizved uz teātri,” piebilda V.Lūriņš.

Eksperte, dramaturģe, novadniece Biruta Zujāne, vērtējot festivāla gaitu, neslēpa emocijas: “Tas patiesi ir emocionāli sirsnīgs festivāls. Mēs kā eksperti spriedām, ka līmenis ir ļoti labs. Galvenais, ka varēja redzēt spēlēt prieku. Salīdzinot ar iepriekšējiem gadiem, teātriem jaušama izaugsme. Protams, mēs gribam, lai katrs teātris no ekspertu sarunām un ieteikumiem kaut ko iegūtu, jo vienmēr var attīstīties, tostarp paskatīties uz sevi no malas. Jebkurā gadījumā līmenis ir ļoti labs, izrādes ir interesantas. Priecājos par Bergenas latviešu amatierteātri, kas atbrauca un parādīja manu lugu “Sieviete vilcienā ar tumši zilu rokassomiņu”. ” Tincināta, kāda ir sajūtu, ka uz skatuves skatāmi viņas darbi un nedarbi, Biruta neslēpa, ka nereti prāto, ka tos nemaz nav rakstījusi: “Labā nozīmē, jo tie ir sākuši dzīvot savu dzīvi. Katram režisoram ir savs redzējums, un es par to patiesi priecājos. Zinu, ka Bergenas teātris manu lugu vedīs uz Austrāliju, līdz ar to varu būt ļoti, ļoti gandarīta.”

Savukārt eksperts, stilists, novadnieks Gatis Timofejevs smēja, ka aktierus *nežūrēja* un bargi nekritizēja: “Pēc 15 gadiem patīkami atgriezties Balvos un redzēt pilsētas attīstību, turklāt secināt, cik brīnišķīgs ir kultūras nams. Forši! Kā pietrūka aktieriem? Mums visiem katru dienu ir jāmācās. Skaistums ir balansā un mērenībā, bet tai pašā laikā mērenībai jābūt ar temperamentu. Tas nozīmē nespēlēt karikatūrās, bet turēt tempa ritmu ātrāku, turklāt ieklausīties vienam otrā, kas mums, cilvēkiem, pēdējā laikā ir problemātiski.”

**Turpinājums 2.-3.lpp.*

Aicina mēroties spēkiem

10.jūlijā plkst. 18.30 Viļakas pludmalē “Ziemeļmeitas” aicina ciemos uz draudzības turnīru pludmales volejbolā jaunas un drosmīgas komandas, kuras būtu gatavas mesties iekšā savās pirmajās spēlēs, lai izmēģinātu spēkus, slīpētu iemaņas un klātienē mērotos spēkiem. Izaicinājumu jau pieņēmušas komandas “Kārsava”, “Marisa”, “Balvu vilcenes” un “Latgales lūsenes”.

Atgādinās par statusa beigām

1.jūlijā spēkā stājās izmaiņas, kādā kārtībā Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisija (Komisija) informē iedzīvotājus par invaliditātes statusa beigu termiņa tuvošanos. Turpmāk iedzīvotāji saņems atgādinājumus par invaliditātes statusa termiņa beigām, tādējādi laikus varēs sagatavot un, ja nepieciešams, iesniegt Komisijā dokumentus atkārtotai invaliditātes ekspertīzei. Atgādinājumus

Īsziņas

nosūtīs divas reizes: pirmreizēji – 90 dienas pirms invaliditātes statusa termiņa beigām; atkārtoti – 45 dienas pirms invaliditātes statusa termiņa beigām.

Piekrīt ziedot orgānus pēc nāves

E-veselības sistēmas portālā www.eveselib.gov.lv savu vēlmi par vai pret orgānu, audu vai ķermeņa ziedošanu veikuši 52 989 iedzīvotāji, kas ir par 30% vairāk nekā gadu iepriekš. Lielākā daļa jeb 60% iedzīvotāju, kas veikuši atzīmi E-veselībā, paiduši pozitīvu piekrišanu orgānu izmantošanai pēc nāves. Lai izteiktu savu gribu, ir nepieciešams autentificēties E-veselības sistēmā un izvēlēties sadaļu “Personas dati” – “Orgānu un ķermeņa izmantošanas atļaujas”. LDVC uzsver, ka veikto izvēli iedzīvotājs var mainīt jebkurā laikā.

Vārds žurnālistam

Aija Socka

Saraksti oktobrī gaidāmajām Saeimas vēlēšanām iesniegti, deputātu kandidātu vārdi zināmi. Tagad, kā saka, kārtis ir vēlēšanu rokās – ko ievēlēs, tā arī dzīvos. Izvēle, šķiet, nebūs viegla, bet vēl jau ir krietni daudz laika, lai padomātu, izvērtētu aizvadīto gadu politiku, iepazītos ar programmām, ieklausītos debatēs un diskusijās... Ieskatoties deputātu kandidātu sarakstos un programmās, var teikt, ka tā ir aizraujoša lasāmviela, kas brīžiem atgādina komēdiju, brīžiem – traģēdiju. Arī sociālajos tīklos kandidāti daiļrunīgi vēsta par sevi – uzrunā vēlētajus pie Aglonas bazilikas, publicē fotogrāfijas ar mazbērniem, atzīst, ka ik dienu lūdz Dievu... Šie scenāriji nav nekas jauns, tie atkārtojas ikreiz pirms vēlēšanām. Interesantāk būtu redzēt un dzirdēt citādāku (varbūt – arī godīgāku) pieeju, kā uzrunāt potenciālos vēlētajus. Piemēram, tie, kuri bijuši Saeimā aizvadītajos gados, pastāstītu, cik reizes no Saeimas tribīnes runājuši vai kā balsojuši par Latgalei sāpīgām un svarīgām tēmām, ko labu ar savu darbu panākuši tautai, kā uzlabojuši veselības, izglītības vai labklājības sfēru, kā balsojuši pēc sirdsapziņas, nevis tā, kā ieteica partijas vadība, kā taupījuši budžeta līdzekļus. Citādi, lasot vietnē “Facebook” Latvijas Sabiedriskā medija Latgales redakcijas informāciju par esošo Saeimas deputātu (no Latgales) solito un darīto, kā arī pēdējo gadu izmaiņām deklarācijās, kur, piemēram, minēts, ka kāds saņem gan īres kompensāciju, gan transporta izdevumu kompensācijas, lai arī īpašumā ir dzīvoklis Rīgā, grūti noticēt pozitīvajām iecerēm tautas labā. Varbūt pienācis laiks nevis klausīties saldajās un debesmannu sološajās runās, bet prasīt atbildību par atrašanos amatā?

Latvijā

Iesniegts mazāk sarakstu nekā iepriekš. 5. jūlijā noslēdzās sarakstu iesniegšana 15. Saeimas vēlēšanām, kas notiks pēc nepilniem trim mēnešiem. Šī gada vēlēšanām iesniegti 14 kandidātu saraksti, kas ir mazāk nekā pirms četriem gadiem. Mazāks šoreiz ir arī kopējais kandidātu skaits. Salīdzinot ar iepriekšējām Saeimas vēlēšanām, iesniegto sarakstu skaits šoreiz ir mazāks – uz 14. Saeimu kandidēja 19 saraksti. Uz 11. un 12. Saeimu kandidēja 13 saraksti. Salīdzinājumā ar iepriekšējām vēlēšanām, mazāks ir ne tikai sarakstu, bet arī kandidātu skaits – šoreiz pieteikti 1434 kandidāti. Un tas nozīmē – vidēji 14,3 kandidāti uz vienu deputāta vietu.

Norāda uz nepieciešamību paplašināt brīvpusdienas skolēniem. Lai dzimtu bērni, viens no svarīgākajiem aspektiem ir pieejama un valsts apmaksāta veselības aprūpe bērniem. Arī izglītības pieejamība un apmaksātas brīvpusdienas. Šādus būtiskākos faktorus demogrāfiskās situācijas uzlabošanā Demogrāfisko lietu padomes sēdē nosauca eksperti un nevalstisko organizāciju pārstāvji. Līdzās veselības aprūpei nozīmīga ir pieejama izglītība, un šeit izkristalizējies aspekts arī par mazajām lauku skolām un brīvpusdienām. Par nepieciešamību palielināt to pieejamību vienisprātis ir visas organizācijas. Demogrāfisko lietu padomē uzsverts, ka jāvirzās uz to, lai deviņu klašu apmērā bērniem ir garantēta viena silta maltīte.

Aizturēto ārzemnieku izmitināšanas centrs sāks darbu gada beigās. Augšdaugavas novada Šēderes pagasta Raudas ciemā turpinās aizturēto ārzemnieku pagaidu izmitināšanas centra izveide. Pagājušā gada rudenī vietvara piekrita nodot bijušās skolas ēku Iekšlietu ministrijai. Pirmie būvdarbi sākās šī gada martā. Šobrīd daļēji ir labiekārtota piegulošā teritorija, kā arī sagatavotas iekštelpas – nomainīti logi un durvis, atjaunotas inženierkomunikācijas. Tiek cerēts, ka centrs varētu sākt darbu līdz gada beigām.

Nepieciešami 12 miljoni eiro. Lai Latvija arī turpmākajos divos gados varētu būt pilnvērtīga Eiropas Kosmosa aģentūras asociētā dalībvalsts, no valsts budžeta nepieciešami 12 miljoni eiro. Kaut tēriņi izklausās lieli, Izglītības un zinātnes ministrija, kā arī pētniecības un industrijas pārstāvji uzsver, ka atdeve no šī ieguldījuma ir liela, tāpēc finansējums dalībai kosmosa aģentūrā jāatrod.

/Ziņas no www.lsm.lv/

“Ķiršu dārzs”

*Sākums 1.lpp.

Superīgs noskaņojums. Dace Rudzīte no Lubānas, Daina Markevica, Oksana Novikova, Roberts Jankovičs un Bruno Podiņš no Cēsaines apgalvoja, ka Balvos noskaņojums ir superīgs. Sešpadsmitgadīgais Roberts (foto – otrs no labās) jauniešus aicina mīlēt teātri: “Liela daļa vienaudžu teātri vērtē kā kaut ko vecmodīgu. Tā nav!” Jautāts, kā jūtas, uzkāpjot uz skatuves, jaunais aktieris neslēpa, ka patīk, iepriecinot cilvēkus, būt starmešu gaismās. Viņam piekrita Bruno (foto – no labās), secinot, ka festivālā, kurā ir tik daudz izrāžu, ir arī ko pamācīties: “Tā ir iespēja sevi bagātināt, nošpiķojot dažnedažādus knifņus priekš sevis. Vai špiķot ir labi? Protams! Latviešu tauta teātri mīl un ciena, tātad vienmēr būs aktieri un publika. Vairāk spēlējiet un brauciet!” Interesanti, ka ar pārtraukumiem Bruno ar teātri uz ‘tu’ jau ir 45 gadus, turklāt plinti viņš negrasās mest krūmos. “Ja mani parauj aiz auklīņas, tad viss aiziet,” smēja cēsvainietis.

Vai novadnieks bērnībā darija blēņas? Stilists Gatis Timofejevs neslēpa, ka dzimtajā pilsētā Balvos ciemojas reti: “Parasti to cenšos apvienot ar kādiem svētkiem, tostarp, lai satiktos ar ģimeni.” Lūgts atklāt bērnības un jaunības piedzīvojumus Balvos, Gatis pastāstīja, ka satīcis vairākas savas skolotājas: “Nedaudz kauna sajūtiņa

iezagās par to, ka nebiju paklausīgākais skolēns. Bet esmu labojies. Balvu novada ļaudīm novēlu skatīties pāri tam, ar ko asociējas mūsu dzimtā pilsēta. Vairāk jāskatās šodienā, turklāt ar skatu nākotnē. Respektīvi, šis festivāls ir pierādījums tam, ka pilsēta mainās un maināmie mēs paši. Pats galvenais – mēs varam mainīt attieksmi pret to.”

Eksperti. Rīta un Valdis Lūriņi atklāja, ka mūspusē smeļas jaunas idejas, kā arī priecājas par jaunu talantu ienākšanu amatiereteātros.

Kas palika Balvos? Ausekļa Limbažu teātra ļaudis neslēpa, ka Balvos meklēja pulkvedi: “Izrādās, ka Balvi ir pievākuši mūsu pulkvedi. Ir palikusi tikai atraitne...” Limbažnieki skatītājus priecēja ar izrādi “Pulkveža neziņa jeb Ārsti nezina nekā”.

Ko mēs esam izdarījuši? Jelgavas studentu teātra ļaudis (foto) jokojoši pieļāva, ka festivālā ir izdarījuši kaut ko nepareizi. Situāciju labojot, viņi Balvu Tautas teātra režisorei Marutai Castrovai dāvāja baltu grāmatu, uzsverot, ka tā saucas “Ķiršu dārza citātu grāmata”: “Lai ir prieks par to, ka mēs protam citēt klasiku.”

Mūsējā. Dramaturģe Biruta Zujāne (foto – no labās) lepojas, ka dzimusi Balvu novadā: “Esot šeit, man ir ļoti liela atbildība labā nozīmē. Protams, tevi vērtē, uz tevi skatās...”

Iespējams, atrada naudu. Naudaskalna teātra aktieri pārsteidza ar vērtību lādi. “Vajag tikai rakt,” viņi zināja teikt.

Pirms festivāla atklāšanas. Balvu Kultūras un atpūtas centra Teātra studijas un Tilžas amatiereteātra “Spogulis” aktieri, sēžot pie apaļā galda, sadziedājās. Režisore Inese Daukste (foto – no kreisās) lepojās, ka piektdien nospēlēja izrādi “Dzīres Cīruļos”: “Esam saņēmuši ekspertu vērtējumu, paskatījušies citu sniegumu... Laika apstākļi, kad vienu brīdi lija lietūs, kas mijās ar sauli, salīdzināmi ar izrādi. Vienreiz to izdodas nospēlēt, citreiz kaut kas aiziet greizi. Teātra ļaudīm vēl nepazaudēt teātra garu, būt kopā un nepalikt pie tā, ka skatāmies tikai savējos. Patīkami pārsteidza Ausekļa Limbažu teātris. Kas uzrunāja? Aktierspēle, arī materiāla pasniegšanas veids. Bet arī mēs esam labā līmenī!”

Ar matemātiku ir, kā ir. “25 gadus spēlēju, un mūsu vidējais vecums ir 25 gadi,” pavēstīja Rīgas Tehniskās universitātes studentu teātra “Spēle” vadītāja un režisore Raimonda Vazdika (foto – no labās). Viņa atklāja aktieru moto: “Esam jauni, esam brīvi – mīlam dzīvi!”

Bez garām runām. Rīgas Tehniskās universitātes teātra “Kamertonis” aktieri lakoniski sauca: “Lai dzīvo “Ķiršu dārzs!”” Jāpiebilst, ka viņi balveniešiem un pilsētas viesiem dāvāja izrādi “Zilais putns”, bet režisorei Marutai Castrovai – taustāmu zilo putnu, kuru var iekārt Ziemassvētku eglītē, arī ķirši. “Lai tas lido pie jums,” viņi vēlēja.

Ko kaimiņi piedāvāja balvenietim? Stāmerienas amatiereteātris “Spēle”: “Vēlamies novēlēt jums to, ko mēs vienmēr darām pirms izrādēm: ne pūkas, ne spalvas – pie velna.” Izrādās, kaimiņi centās izprecināt Balvu Tautas teātra aktieri Kristiānu Boktu. “Mēs varam piedāvāt ne tikai sievu, bet vēl daudz ko citu,” viņi jokoja.

Dalās mīlestībā. “Ķirši mums, ķirši jums, – ķeriet!” vēlēja aktieri no Cesvaines.

Vai novēl degt elles ugunis? Teātra studija “Haritas” aktieri vēlēja, lai kolēģiem nenodziest mūžīgā radošā liesma, piebilstot: “Svarīgi vienmēr sev pievērst uzmanību.”

No ierastās vides uz lielāku pansionātu

Viļakas aprūpes centra iemītniekus gatavojas pārcelt uz Balviem

Sanita Karavoičika

Skumjas acis, kurās kādam ik pa laikam sariesušās asaras, neziņa, nodurti skatieni un smagas nopūtas, – tā isumā varētu raksturot noskaņu, kāda pagājušo trešdien valdīja Viļakas sociālās aprūpes centrā. Balvu novadā turpinās sociālās aprūpes sistēmas reorganizācija, kuras rezultātā pieņemts lēmums slēgt vietējo aprūpes centru un tā iemītniekus pārcelt uz pansionātu “Balvi”. Novada domes deputāti uzsver, ka pārmaiņu mērķis ir nodrošināt kvalitatīvākus pakalpojumus un ilgtspējīgu sociālās aprūpes sistēmu, taču pašiem iemītniekiem šis lēmums raisa satraukumu.

Publiskajā telpā izskanējuši un joprojām izskan dažādi iestādes slēgšanas iemesli un notiek asas diskusijas, kas rada papildus emocionālo spriedzi. Tādēļ, lai nebūtu lieku baumu, nepatiesu apsūdzību vai kāda vaininieka meklēšanas, kā arī, lai ieskicētu iestādes reorganizācijas procesu un mazinātu satraukumu, tika organizēta tikšanās ar novada domes vadību, sociālās jomas speciālistiem un pansionāta “Balvi” direktori.

Mērķis – efektīvāk izmantot resursus

Viļakas sociālās aprūpes centra vadītāja LĪNA BAROVSKA klātesošajiem vēlreiz atgādināja, ka Balvu novada dome pieņēmusi lēmumu reorganizēt iestādi, izbeidzot sociālās aprūpes pakalpojuma sniegšanu Viļakā. Šis lēmums pieņemts, īstenojot novada ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas iestāžu attīstības stratēģiju, kā arī izvērtējot visas novada sociālās aprūpes sistēmas attīstības iespējas. Tā mērķis ir nodrošināt efektīvāku pašvaldības resursu izmantošanu un vēl augstāku sociālo pakalpojumu kvalitāti nākotnē. “Gribu uzsvērt, ka, manuprāt, tas ir organizatorisks un stratēģisks lēmums, nevis vērtējums par šīs iestādes darbinieku vai manu kā vadītājas profesionalitāti vai paveikto darbu. Šis lēmums arī nav pieņemts tādēļ, ka mūsu telpu lietošanas veids neatbilst būvju klasifikāciju noteiktajām prasībām, jo to var mainīt, un mēs neesam vienīgie novadā, kam lietošanas veids nav atbilstošs. Bet situācija ir tāda, ka ēka, kas pirms 130 gadiem sākumā kalpojusi kā patversme mūkiem un bēgļiem ar 15 gultasvietām, bet vēlāk kā slimnīca ar 100 gultasvietām, sevi nolietojusi, un to apzinās visi. Savukārt kā ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas iestāde tā ar 40 vietām pastāv kopš 2009.gada un 17.jūlijā atzīmēs 17 gadu jubileju!” norādīja iestādes vadītāja.

Paveikts ļoti daudz

Sociālajos tīklos izskanējuši pārmetumi, ka iepriekšējā vadība neko nav darījusi un Līnu Barovsku kā iestādes vadītāju tas ļoti aizskar, jo tas nozīmē, ka arī viņa neko nav paveikusi. Taču tā nav. “Darbinieki neļaus samēlot, ka 17 gadu laikā notikuši vairāki uzlabojumi – renovēts virtuves bloks, izremontētas istabiņas, gaiteņi, izremontēta un iekārtota ēdamzāle, nomainīta elektroinstalācija, ūdensvads, siltināts un nomainīts lodžijas jumts, ierīkotas attīrīšanas iekārtas, duša un tualete darbiniekiem, pārveidota veļas mazgātava, ierīkots un uzturēts milzīgs augļkoku un ogulāju dārzs, nobruģēti celiņi. Un tie ir tikai lielākie darbi. Jumtu, logu nomaīņa un katlu mājas izbūve notika 2007.gadā. Manuprāt, teikt, ka nekas nav darīts, ir ļoti nekorekti, jo pieejamo finanšu līdzekļu ietvaros tika darīts daudz. Šobrīd nepieciešami ieguldījumi, lai iestādi uzturētu un sakārtotu atbilstoši pieaugošām prasībām, bet finanšu līdzekļu nav,” situācijas nopietnību raksturoja iestādes vadītāja.

Optimizācija skar visas jomas

“Mēs gribam, lai jūs visi dzīvotu labāk – istabiņā pa vienam vai diviem, nevis četriem. Līdz ar to tapis šis lēmums,” atzina arī novada domes priekšsēdētāja vietniece sociālās, kultūras un sporta attīstības jautājumos AIJA MEŽALE. Viņa pastāstīja, ka deputāti un izveidotā darba grupa skatījusi sociālo jomu visā novadā, un tā rezultātā šobrīd notiek jaunas struktūras veidošana, kas darbosies ilgtermiņā. “Nav problēmu ne ar direktora darbību, ne darbinieku darba kvalitāti, vienkārši pamazām optimizējam ne vien sociālo jomu, bet arī izglītību, sportu un kultūru. Galvenais mērķis ir nodrošināt labu pakalpojumu, jo, teikšu atklāti, mums vairs nav iespēju šajā ēkā ieguldīties. Lai nodrošinātu kvalitāti, ikvienu no jums gribam redzēt Balvu pansionātā, savukārt Viļakas ēku mēs varētu

Foto - A.Kirsanovs

Priekšā jauns dzīves posms. Pēdējās nedēļas mazajā aprūpes centrā Viļakā aizrit klusāk nekā parasti. Istabās tiek kārtotas mantas, gaitenā skan sarunas par gaidāmajām pārmaiņām, bet sejās lasāms satraukums. Centrs tiek slēgts, un tā iemītniekus drīzumā pārvietos uz lielāku aprūpes iestādi. Daudziem šī vieta gadu gaitā kļuvusi par mājām – te izveidojušās ierastas attiecības ar personālu un kaimiņiem, katrs stūrītis ir pazīstams. Tāpēc doma par došanos uz nepazīstamu vidi rada skumjas un neziņu. Iemītnieki atzīst, ka visvairāk baidās no tā, vai spēs iejusties jaunajā vietā, atrast draugus un pierast pie citas ikdienas kārtības. Aizveroties vienām durvīm, priekšā ir jauns dzīves posms, kuru ikviens cer sagaidīt ar iespējami lielāku drošības sajūtu un atbalstu.

nodot atsavināšanai,” atzina priekšsēdētāja vietniece. Tai pat laikā viņa norādīja, ka sociālās aprūpes centri Šķilbēnos un Rugājos turpinās darbu, kaut gan arī tajos vajadzīgi ieguldījumi. Novada domes priekšsēdētāja vietniece apliecināja, ka lēmums nav viegls arī pašvaldībai, taču aicināja uz sapratni, jo šobrīd prioritāte ir pēc iespējas augstāka pakalpojuma kvalitātes nodrošināšana. “Ticiet man, Balvu pansionāts ir ļoti pilnveidots. Šobrīd gaidām Labklājības ministrijas projektus saistībā ar ventilācijas sistēmu sakārtošanu, telpu renovāciju un siltināšanu. Bet, runāsim atklāti, mēs nevaram uzturēt tik daudz ēku. Turklāt pārcelšanās uz Balviem būtu notikusi jebkurā gadījumā – tikai sākumā tas bija paredzēts 2027.gada aprīlī. Mēs to darām tagad, lai jau šī budžeta ietvarā darbiniekiem varam izmaksāt kompensācijas un sakārtot telpas. Diemžēl pašvaldībai nav līdzekļu. Ja tie būtu, sakārtotu arī šo ēku Viļakā. Te ēdiens visu laiku jānēsā no mājas uz māju, cilvēki jānes no 2.stāva, jo nav lifta. Ja optimizēsīm šo jomu, varēsīm darbiniekiem pie atalgojuma pielikt 50-100 eiro, jo šobrīd viņi strādā par nelielu atalgojumu,” norādīja A.Mežale.

Važās sakaltu, nevienu nevedīs

Tas, kas ir nezināms, gandrīz vienmēr ir nepatīkams, taču arī Balvu pansionātā notiek dzīve, – apliecināja pansionāta “Balvi” direktore JANA KOMANE, kura centās kļiedēt aprūpes iestādes iemītnieku bažas, iepazīstinot ar savas iestādes ikdienu. Šobrīd pansionātā “Balvi” mitinās 190 klienti, no kuriem smagi kopjami ir 140. Lielākā daļa cilvēku nākusi gan no Viļakas puses, gan citiem Balvu novada pagastiem, savukārt 52 ir no pārējās Latvijas (deviņi – no Rīgas). J.Komane atzina, ka pieredze ar klientiem ir dažāda, bet tai pat laikā viņa norādīja, ka 100% visiem droši vien labi nebūs nekad, jo katram ir savs raksturs un untums. “Ja jūs nākat pie mums, tā tomēr ir jūsu brīva izvēle, neviens važās sakalts netiks atvests. Šis lēmums jāpieņem jums un jūsu radiem. Jā, iespējams, ka pansionātā “Balvi” dzīve ir savādāka nekā šeit, Viļakā. Bet, ticiet man, arī mēs esam uztraukušies, jo tas ir izaicinājums. Taču cenšamies darīt visu, lai šis process notiek pēc iespējas saudzīgāk,” uzsvēra J.Komane.

Piedāvājums – daudzpusīgs

Pansionāta “Balvi” direktore pastāstīja, ka viņas vadītajā iestādē klientiem tiek piedāvātas dažādas nodarbības, notiek svētku pasākumi, iespēja iesaistīties radošās aktivitātēs un saņemt pakalpojumus. Pieejamas arī plašākas telpas, labiekārtota apkārtnē pastaigām, plaša bibliotēka, profesionāla aprūpe visu diennakti, katru dienu stundu pansionātā ēdnīcas telpās darbojas arī veikals. “Ja runājam par garīgo dzīvi, tad arī varu nomierināt. Jums Viļakā tiešām skaista baznīca un

brīnišķīgs priesteris Guntars Skutels, kuru mēs droši vien nevarēsīm aizvietot, bet arī mums ir tikpat brīnišķīgs priesteris, kurš divreiz mēnesī brauc uz pansionātu. Pansionātā notiek dievkalpojumi, ir vieta, kur lūgties. Turklāt pie iemītniekiem brauc ne vien katoļu, bet arī luterāņu un pareizticīgo mācītāji,” pastāstīja iestādes vadītāja. Viņa iedrošināja, ka tiem, kuriem būs vēlme pastrādāt, tiks dota iespēja kopt puķes un darboties. Blakus mežs – ir iespēja lasīt ogas un sēnes. “Daudz kas atkarīgs arī no pašiem. Kādreiz *baba* mani mācīja – ja pati laba būšu, arī cilvēki apkārt būs labi. Katram jāsaņem sevī. Ja savā laikā rajons nebūtu sadalījies četros novados, šīs sarunas vispār nebūtu, jo tad bija tikai pansionāts “Balvi”. Diemžēl tagad atkal atgriežamies atpakaļ, tādēļ pārmaiņas ir jāpieņem,” teica direktore.

Būs jāmaksā mazliet vairāk

Kā vienu no pansionāta bonusiem J.Komane minēja medicīniskās palīdzības nodrošināšanu 24 stundas diennaktī, kas mazākos aprūpes centros nav pieejams. Viņa pastāstīja, ka, cilvēkam pārnākot uz pansionātu “Balvi”, pārsvarā klientus cenšas pārrēģistrēt pie Balvu ģimenes ārstiem, jo pēc katras zīmes un izziņas lielā attāluma dēļ izbraukāt ir sarežģīti. “Protams, mūsdienās daudz kas notiek elektroniski, bet mēs tāpat savus klientus vedam pie dakteriem, pie kuriem ģimenes ārsts norīko. Notiek sadarbība ar slimnīcu, mums ir arī medicīnas personāls, taču jāatceras, ka pansionāts tomēr nav slimnīca. Mūsu medicīnas personāls izpilda ģimenes ārsta vai speciālistu nozīmētās rekomendācijas. Pilnu slodzi strādā arī viens ārsta palīgs. Mēs visi it kā sniedzam sociālo pakalpojumu, bet realitātē diemžēl visvairāk atbildam par veselību, jo pārsvarā klientus pansionātā ievieto veselības stāvokļa dēļ,” atklāja direktore.

Tikšanās laikā izskanēja vairāki praktiski jautājumi. Iemītnieku interesēja, vai būs iespējams ņemt līdzi sev svarīgās mantas, kā notiks pārcelšanās, vai radinieki varēs tikpat bieži apciemot un vai jaunajā vietā izdosies saglabāt līdzšinējo ikdienas ritmu. Viļakas aprūpes centra iemītnieki uzzināja, ka par dzīvesvietu pansionātā “Balvi” viņiem būs jāmaksā nedaudz vairāk kā līdz šim, jo Balvu pansionātā sava novada cilvēkiem maksā ir 26 eiro dienā, cita novada cilvēkiem – 28,10 eiro. Aprūpes centra iemītnieki Viļakā par pakalpojumu līdz šim maksāja 25 eiro dienā. Tagad mēnesī par 30 eiro būs jāmaksā vairāk. Tiek domāts arī par autobusu maršrutiem, lai darbinieki un piederīgie varētu tikt ciemos ar sabiedrisko transportu. Uz visiem jautājumiem pašvaldības speciālisti un pansionāta vadība sniedza skaidrojumus, uzsverot, ka pārcelšanās tiks organizēta pakāpeniski un katram iemītniekam nodrošinās nepieciešamo atbalstu.

* Turpinājums 5.lpp.

No ierastās vides uz lielāku pansionātu

* Sākums 4.lpp.

Viļakas aprūpes centra iemītniekus gatavojas pārcelt uz Balviem

“Visgrūtākais, ja cilvēks nostājas pozā un pasaka – nē, negribu. Protams, katra pārmaiņa ir stress. Ne velti ir teiciens, ka vecu koku pārstādīt grūti. Es ļoti labi saprotu, ka jūs negribat pārcelties, bet varbūt centisimies tomēr dzīvot draudzīgi. Pienāk tā stunda, kad jāpieņem lēmums, un es varbūt vairāk baidos, nekā jūs visi kopā, jo arī mums tas ir pārmaiņu laiks. Bet, protams, ja jūs vai jūsu apgādnieki pateiksiet kategorisku ‘nē’, tad jāpieņem kāds cits lēmums,” sarunas noslēgumā atgādināja pansionāta direktore.

Pamest dzimto vietu ir trieciens

Daudzi aprūpes centra klienti Viļakā dzīvojuši vairākus gadus. Viņiem ierasta kļuvusi gan vide, gan personāls, gan ikdienas ritms, tādēļ doma par pārcelšanos uz citu vietu rada neziņu un bažas par to, kā izdosies iejusties jaunajos apstākļos. Tikpat liela neziņa ir arī viņu piederīgajiem. “Cik saprotam, virtuve un lifta neesamība ir divi galvenie iemesli, kādēļ no Viļakas jāpārceļas uz pansionātu “Balvi”. Teicāt, ka visu izvērtējat. Skolu aiztaisījāt, bērnudārzu arī, jo bērnu nav, bet te tik daudz iemītnieku. Iedomājieties, kā cilvēkiem ir pamest savu dzimto vietu, kur dzīvojuši kopš bērnības?! Un tagad pārcelties. Tas ir trieciens. Cik zināms, Viļakas aprūpes centrā bija pārbaude, un viss it kā atbilst, lai strādātu. Tad kādēļ jāpārceļas? 17 gadus taču kaut kā tika galā bez lifta un virtuves,” jautāja piederīgie. Balvu Sociālās pārvaldes vadītāja LĪGA ŠUSTOVA skaidroja, ka prasības un normatīvi mainās katru gadu, un to kļūst arvien vairāk. Parādās arvien jauni nosacījumi, kam un kā jābūt – gan kvadrātmetriem uz vienu iedzīvotāju istabiņā, gan prasības ēdināšanas un darbinieku atpūtas telpām. “Katru gadu no valsts puses prasību kļūst arvien vairāk – par vides pieejamību, iekļūšanu telpās, izklūšanu no tām, tikšanu uz augšu, leju un āru. Viļakas aprūpes centrā lifta nav, ir problēmas ar apkures katla telpu un artēzisko aku. Tajā pašā laikā Balvu pansionāta ēka nav piepildīta,” viņa skaidroja.

Desmit iemītnieki pārcelsies jau jūlijā

Lai gan satraukumu pilnībā klievēt nav iespējams, tikšanās palīdzēja labāk izprast gaidāmās pārmaiņas. Daļa iemītnieku, piebilstot: “Dzīvosim, redzēsim. Ja būs švaki, muksim,” atzina, ka joprojām ir skumji pamest ierasto vidi un cilvēkus, ar kuriem kopā pavadīti vairāki gadi. Vienlaikus izskanēja cerība, ka arī Balvos izdosies iejusties un atrast jaunas draudzības. Viļakas aprūpes centra vadītāja Lina Barovska pastāstīja, ka reorganizācijas plāns paredz pakāpenisku, maksimāli saudzīgu klientu pārvietošanu uz pansionātu “Balvi”. Lai vieglāk iedzīvoties, šobrīd katram ir iespēja izteikt vēlmi un izvēlēties biedru, ar kuru gribētu divatā dzīvot kopā istabiņās. Lai nav tā, ka iemītnieki salikti kopā ar svešiem cilvēkiem. “Pēc sapulces aptaujājām savus klientus un noskaidrojām, ka desmit no viņiem gatavi doties uz jaunajām mājām jau jūlijā. Pārvietošanu plānojam iesākt pēc iestādes dzimšanas dienas nosvinēšanas 17.jūlijā, savukārt aprūpes centra reorganizācija jāpabeidz līdz 1.oktobrim,” informēja iestādes vadītāja Lina Barovska.

Tautas balss

- ◆ Nu par ko mūs tā nīdē ārā? Viņi ir piedāvājuši Viļakas aprūpes centra darbiniekiem darbu Balvos... Vai ir padomājuši, cik cilvēkiem ir rentabli braukt uz darbavietu Balvos? Un vai tie, kuriem tuvinieki bija Viļakā, varēs tikpat bieži savus vecīšus apciemot arī Balvos? Ko likvidēs nākamo?
- ◆ Balvu novada pašvaldībai ir tikai viens mērķis – visu slēgt, lai aizlāpītu finanšu caurumus, nevis attīstīt un rūpēties par cilvēku labklājību. Trūkst vārdu... Izsaimniekotāji...
- ◆ Viss ir pareizi. Uzturēt aprūpes centrus katrā pagastā ir bezsaimnieciski Tos vispār nevajadzēja atvērt. Domājošs saimnieks to nekad nedarītu.
- ◆ Sabiedrībai ir tiesības sagaidīt ne tikai lēmumus, bet arī skaidru pamatojumu, atklātu sarunu un redzējumu par to, kā sociālā aprūpe novadā izkatsies pēc pieciem vai desmit gadiem.
- ◆ Vai kāds domā, kā jūtas paši iemītnieki? Veci cilvēki joprojām grib justies kā mājās, un katram vajadzīga uzmanība un aprūpe. Lielā kopmītnē tas nav perfekti iespējams.

/Iedzīvotāju komentāri sociālajā tīklā “Facebook”/

Nāksies vien pierast. Pansionāta iemītniece Terēzija (foto – no labās), kura Viļakā dzīvo jau trešo gadu, neslēpa, ka ziņa par pārcelšanos bija ļoti liels šoks. Valdēt asaras, kundze atklāja, ka viņai nav nekā svarīgāka par kapiem, kuros dus piederīgie, un baznīcu. “Baznīciņa pāri ceļam, prāvests tik jauks – visu laiku nāca pie mums. Esam šeit jau pieraduši. Pat iedomāties nevaru, ka būs jābrauc uz kaut kādu mežu Balvos. Kā tikšu uz kapiņiem pie savējiem? 17 gadus viss bija labi, varēja dzīvot un strādāt, un pēkšņi nekas neatbilst. Par mums, cilvēkiem, te vismazāk kāds padomāja, kā būs. Nāksies vien pierast pie jaunās vietas,” viņa teica. Savukārt Ausmas kundze (foto – no kreisās) apliecināja, ka pierast ir viens, bet ko darīt neredzīgam cilvēkam? “Kas mani vadās? Tā ir traģēdija. Viļakas pansionātā dzīvoju jau deviņus gadus – visu zinu, visu saprotu. Tagad viss jāmācās no jauna, un tam vajadzēs vismaz gadu. Man svarīgi zināt maršrutu no punkta A uz punktu B, bet, ja sākšu satraukties, neko vairs neatradīšu. Trakākais būs pierast pie lielās ēkas un daudzajiem gaitenīem, iemācīties telpas. Taču gan jau būs labi – esmu optimiste, ir jāpielāgojas, neko nevar darīt,” teica aprūpes centra iemītniece.

Kur mēs bez savām mīlajām aprūpētājām? Aprūpes centra iemītniece Irēna satraucās, vai istabiņas jaunajā pansionātā būs tīras, kārtīgas, un kāds būs šīs iestādes aprūpētāju turpmākais liktenis. “Viņas tik ļoti labas un mīlas sieviņas, nekur tādas neatrast. Katru reizi pienāk un pajautā, ko gribam, ko vajadzētu. Bet, ja viņām nebūs darba, ko tad?” satraukta jautāja kundze. Aprūpes centra iemītniece saņēma atbildi, ka visām līdzšinējām aprūpētājām piedāvāts darbs pansionātā “Balvi”. Vai šis piedāvājums tiks pieņemts, rādīs laiks.

Paldies no sirds! Pārmaiņas vienmēr rada satraukumu un daudz jautājumu, turklāt šis process nav viegls ne vadītājam, ne darbiniekiem, ne klientiem, ne tuviniekiem. Taču katras pārmaiņas nes arī labas lietas, tikai jāprot tās saskatīt. Izmantojot iespēju, Lina Barovska no sirds teica paldies ikvienam darbiniekam par profesionalitāti, atbildību un cilvēcību: “Mēs neesam un nebūsim ideāli – mēs esam cilvēki, kuri savu darbu vienmēr darījuši no sirds un ar cieņu pret līdzcilvēku. Dziļā pateicība senioriem un piederīgajiem, ka bijāt ar mums un uzticējāties. Paldies kolektīvam, ka atbalstījāt mani un nodrošinājāt nepārtrauktu pakalpojuma sniegšanu. Desmit gadu laikā, kopš vadu iestādi, ne reizi neesmu saņēmusi atteikumu, ka neiziesiet darbā un nepaņemsiet lieku maiņu aizvietojo. Lai katra diena atgādina, ka jūsu darbs maina dzīves – reizēm klusi, reizēm redzami, bet vienmēr būtiski. Lai gandarījums par paveikto un iedvesma turpināt!”

Foto - A.Kirsanovs

Viļakā viss apmierināja.

Viens no ilgga-dējiem Viļakas aprūpes centra iemītniekiem ir Leonīds no Žiguriem, kurš šajā mājā jau mitinās kopš 2013.gada. Seniors apliecināja, ka līdz šim dzīvošana bija laba un viss apmierināja. “Māja, kurā kādreiz dzīvoju, sen jau tukša. Meita ir, bet dzīvo Rīgā – viņai sava dzīve. Godīgi sakot, pret pārcelšanos neesmu pārāk skeptisks, jo jādzīvo, kā ir. Nav jau kur doties. Galvenais, lai istabiņā būtu viens – es nevienam netraucēju, un man neviens netraucē. Kad uz šejieni atnācu, istabiņā bijām četratā – nedod Dievs tādu piedzīvot. Turklāt katrs ar savu raksturu. Grūti bija.”

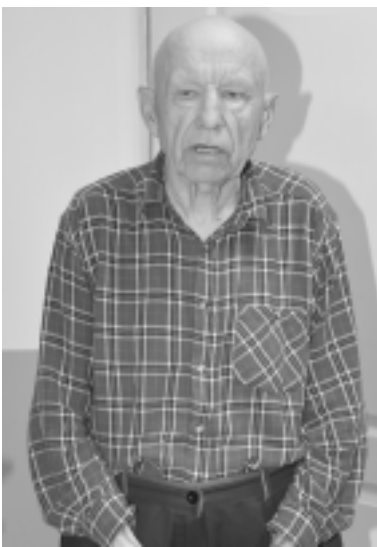

Foto - A.Kirsanovs

Fakti

- Pieņemot lēmumu par Viļakas aprūpes centra reorganizāciju, tika ņemts vērā arī 2020.gadā sagatavotais ēkas tehniskās apsekošanas atzinums. Tajā konstatēts, ka pamatēkas plānojums un iekārtojums neatbilst mūsdienu labiekārtojuma prasībām. Tostarp norādīts uz šauriem koridoriem, bīstamu kāpņu slīpumu, kas ir bīstams pārvietojoties vecāka gadagājuma iemītniekiem (pakāpienu platums neatbilst mūsdienu būvnormatīviem), ventilācijas trūkumu istabās, nepietiekamu sanitāro mezgļu pieejamību cilvēkiem ar funkcionāliem traucējumiem, kā arī neatbilstību būvnormatīva “Publiskās būves” prasībām.
- Reorganizācijas procesu plānots pabeigt par sešiem mēnešiem agrāk nekā sākotnēji tika paredzēts – līdz 2026.gada 30.septembrim (sākotnēji – līdz 2027.gada 21.aprīlim). Ir skaidrs, ka nepieciešamie ieguldījumi ēkas atjaunošanā būtu nesamērīgi lieli attiecībā pret sagaidāmo ieguvumu. Tādēļ ilgstoša pārejas procesa uzturēšana radītu papildu izmaksas pašvaldības budžetam, vienlaikus būtiski neuzlabojot pakalpojuma kvalitāti. Termiņa saīsināšana nemaina galveno prioritāti – nodrošināt pakalpojuma saņēmējiem nepārtrauktu aprūpi un atbalstu.
- Viļakas sociālās aprūpes centrā nodarbinātajiem darbiniekiem ir piedāvātas darba iespējas Balvu novada pansionātā “Balvi” vai citās novada sociālās aprūpes iestādēs – Rugāju sociālās aprūpes centrā “Rugāji”, Viļakas sociālās aprūpes centra Šķīlbēnu sociālās aprūpes mājā. Daļa darbinieku jau šobrīd strādā Šķīlbēnu sociālās aprūpes mājā.

Vai lielāks ir varenāks?

“Mediju atbalsta
fonda ieguldījums no
Latvijas valsts
budžeta līdzekļiem”

MAF
Mediju atbalsta fonds

Zirgs vēsturiski latvietim ir bijis spēka simbols, kolēģis un uzticams draugs. 8 publikāciju “Nem, bāliņi, sirmu zirgu” saturs nebūs stāsts tikai par zirgiem. Tā ir ilgošanās pēc zirgu miera, prasmes, eksistences, tostarp gandrīz ar reliģiskām jūtām, kas latgaliešiem ir īpaši svarīgas. Ne vienmēr vajag vienkāršo sarežģīt, lai vietējā

kopienā, vēstot par sen zināmām, bet, iespējams, piemirstām tēmām, stiprinātu valstisko apziņu, latvisko un latgalisko kultūrtelpu. Lūkosim, kā vēstures likločos esam turējuši godā savas tradīcijas, apliecinot, ka arī mūsdienās tās nav zemē metamas, apliecinot, ka zirgi, poniji, zirgspēki, pat šaha zirdziņi joprojām pārsteidz...

Intervija

Poniju saņēma kā dāvanu jubilejā

Nereti neaizdomājamies, ka atšķirība starp ponijiem un zirgiem nav tikai augumā. Kā un vai atšķiras to raksturi, ar ko rēķinās zirgaudzētājiem un kas jāņem vērā ikvienam, vēloties sēsties zirgam vai ponijam mugurā, jautājām IEVAI KOŠKINAI no saimniecības “Mežaines” Rugāju pagastā.

Cik Jūsu saimniecībā ir zirgu un cik – poniju?

– Visu laiku turējām genofonda ērzeli, bet viņš jau divus mūžibā. Tagad mums ir viņa bērni: Latvijas siltasiņu zirgs Sezāns, viņa meita – lielā, skaistā Saiga – un viņa dēls Pūpols. Ir arī iepirktais konkūra zirgs Kalvadoss, kā arī Sagapo pusbrāļa Sidraba dēls Saipo. Nesen iegādājāties rikšotāju, kuram šobrīd stalli tiek veikta nagu apkope. Mums ir arī četri poniji – Naira un viņas bērni Ramona, mana mazdēla ponijs Naiso, kā arī vēl viens ponijs, kas piederēja draudzenei, bet viņa netika galā tā trakulīgā rakstura dēļ.

Kad Jums radās interese par zirgiem un ponijiem?

– Zirgi man patikuši kopš bērnības. Mammai, kura nestrādāja kolhozā, mājās nebija zirgu. Bet tiem, kuri strādāja, tie bija piešķirti. Bērnībā, pa gabalu ieraugot zirgu, nevarēju ne acu atraut. Vienmēr gribēju paglaudīt. Kad mamma aizņēmas zirgu zemes apstrādāšanai, piemēram, vagošanai, jau septiņu gadu vecumā pati gāju aiz zirga un rāpos tam mugurā. Kritu un kāpu atpakaļ. Tā man ir tāda neārstējama diagnoze, kā mēs, zirdzinieki, sakām. Zirgs mums vajadzīgs dvēselei. Visu dzīvi daru darbu, kas man patīk. Protams, ir grūti, jo zirgi jāmaca, jāiebrauc, jāsocializē utt.

Kad iegādājāties savu pirmo zirgu?

– Tiklīdz beidzās kolhozu laiki, par pajām no kolhoza iegādājos vienu ķēvi. Viņai piedzima kumeliņš, un tad pamazām saradās arī pārējie.

Kad zirgiem pievienojās pirmais ponijs?

– To meitas man uzdāvināja 50 gadu jubilejā. Rīkojām svētkus viesu namā “Rūķīši”. Pusnaktī meitas aicināja iziet ārā, paskatīties raķešu šaušanu. Kad iznācu, iedegās gaisma un ieraudzīju visas trīs meitas, kas turēja ar lielu, sarkanu pušķi apsiestu mazo poniju Nairu. Ar šo 50 gadu jubilejas dāvanu viss arī sākās.

Ar ko ir vieglāk saprasties – ar poniju vai zirgu?

– Poniji raksturā ir negantāki un spītīgāki. Tiem bērniem, kuri tiek galā ar ponijiem – *cepurī nost*. Tad viņi vienā mierā tiks galā arī ar lielo zirgu. Ar mazajiem ponijiem nav viegli. Viņi ir nīķīgi. Lai gan manējie ir salīdzinoši mierīgi, tāpat dažreiz uznāk dullums.

Kādas īpašības ir svarīgas labam ponijam, lai viņu varētu laist pie bērniem?

– Vajag, lai ponijs ir milīgs, lai nekož, lai ir viegli vadāms. Vispirms tas jāieļauj kādam pieredzējušam cilvēkam. Arī bērnam zem sevis ir jāizjūt ponijs. Nevar tā vienkārši uzstāties un – uz priekšu!

Kā notiek ponija apmācība?

– Jāsāk jau no dzimšanas. Tikko piedzimušu mazu kumeliņu uzreiz glaudām, pieskaramies, apčamdām, cilājam viņam kājiņas. To darām katru dienu, lai nebaidās no pieskārieniem. Tīrām viņam nadziņus, pieskaramies arī vēderam, kājām, visam ķermenim, lai pierod. Kad ponijs sasniedzis divu, trīs gadu vecumu, jau uzliekam virsū inventāru – sakas vai iemauktiņus. Vispirms viņš ir jāievadā, lai klausu, nāk līdz, lai iemācās apstāties. Vadām viņu ar balsi, ar kustībām, ar visu ķermeni. Vedot poniju, ar savu svaru nedaudz atspiežos pret viņa muguru, lai sajūt cilvēka smagumu. Tā ir liela ģemšanās. Vēlāk jau lieku seglus, lai sajūt, kā savelkas siksna. Kad uzsēdinu virsū bērnu, viņš jau ir pieradis.

Vai ir gadījies, ka bērns nokrīt no ponija?

– Jā, protams. Arī mazdēlam Denisam gadījās. Kādā ziemā jūdzām poniju kamanās. Palūdzu Denisam, lai viņu pietur, kamēr ieskriešu uzvilkt siltāku jaku. Bet viņš nenoturēja. Ar purnu pagrūdis durvis vaļā, ponijs sāka skriet. Deniss, pakļuvis zem viņa kājām, sabijās, sāka raudāt. Visādi mums ir gadījies. Pēc tam viņš kādu laiku baidījās. Taču, man par pārsteigumu,

Foto - A. Kirsanovs

Diagnoze, ko nevar izārstēt. Savu pirmo poniju Ieva saņēma dāvanā, svinot 50 gadu jubileju. Tagad augumā mazajai dzimtas aizsācējai Nairai pievienojušies vēl trīs poniji. Savukārt Naiso (foto) ir viens no Nairas dēliem, ar kuru Ieva mazdēls Deniss piedalās sacīkstēs. Naiso pierādījis, ka auguma izmēram nav nozīmes, jo, startējot kopā ar lielākiem sugas brāļiem, līdz šim vienmēr izcīnījis uzvaras.

viņā brīdī it kā aizmirsas sliktu pieredzi un atkal sāka darboties ar ponijiem. Laikam tomēr viņam iekšā ir tas zirgkopja gēns. Dažreiz pat jāapsauc, lai uzmanās, lai neiet pie dzīvnieka no aizmugures. Nākot pie zirga, tas vienmēr jāuzrunā, lai viņš tevi redz, lai jūt. Ja pēkšņi sabīses, var iespert. Jārēķinās arī ar katra zirga vai ponija raksturu.

Kādi pēc rakstura ir Jūsu poniji?

– Četrgadīgā Rasa ir ļoti ātra, jau iejūdzam un pabraucam. Sešus gadus vecais Naiso ir bezkaunīgāks, nīķīgāks. Var pēkšņi izdomāt, ka neklausīs, vai pagrūsties atpakaļ. Naiso ir diezgan kašķīgs – var arī lielos zirgus padzenāt. Tas ir Denisa maču ponijs, ar kuru viņš brauc ‘draivingos’. Sacīkstēs “Kotiņu kauss” mazdēls ar Naiso divus gadus pēc kārtas ieguva 1. vietu, kaut citi zirgi bija lielāki. Poniju mamma, augumā mazā Naira, ir ļoti mierīga, bet, ja viņu vadā bērns, var izdomāt, ka ies uz citu pusi.

Kā poniji satiek ar lielajiem zirgiem?

– Kad pierod viens pie otra, viss ir kārtībā. Ja svešu zirgu pēkšņi ievedīs aplokā, visi klups viņam virsū. Jāpieradina pamazām. Interesanti, ka lielais, melnais zirgs Kalvadoss bija uzņēmies auklītes pienākumus ponijam Ramonai. Dzina nost visus, kas viņai tuvojās. Viņiem visiem izveidojas kaut kādas savstarpējās attiecības. Piemēram, Ramonu nedrīkst likt vienā boksā ar Rasu, jo Ramona viņu spārda, nelaiž pie siles. Kopumā poniji draudzējas ar lielajiem zirgiem. Piemēram, Ramona ar Kalvadosu staigā kopā kā tāds “saldais pārtis”.

Kādi ir poniju darba pienākumi?

– Braucam uz dažādiem svētkiem vizināt bērnus. Drīzumā to darīsim arī Balvu novada svētkos. Pie mums nereti ierodas tūristi. Reizēm šeit svin bērnu dzimšanas dienas. Pie mums ciemojās arī Mārtiņš Vaickovskis ar visu savu ģimeni – vizinājās ar ponijiem, cepa desīņas. Bija jauka ballīte. Regulāri brauc bērni no “Rasas pērlēm”. Vizinām viņus ratos vai sēdinām seglos ponija mugurā. Ciemojoties Rugāju pusē pie radiem, nereti iebrauc arī rīdzinieki vai viesi no citām Latvijas vietām.

Ko poniji dara brīvajā laikā?

– Dzīvojas pa pļavu un ēd. Ir ārkārtīgi svarīgi viņus nodarbināt, citādi poniji kļūst resni un jāietur diēta. Taču bieži viņi

paši savā starpā auļo tā, ka zeme dimd. Arī ziemā poniji visu dienu pavadā laukā. Tad viņiem obligāti jābūt pieejamam sienam un ūdenim. Tikai naktī viņus vedu iekšā. Katru sienu klēpi, ko lieku stallī, kārtīgi izpurinu, jo putekļi ponijiem ir ļoti kaitīgi. Sevišķi ziedputekšņu laikā viņi var sākt klepot, jo rodas alerģija. Turpretim sals ponijiem nekaitē – viņi var uzturēties laukā pat -30 grādu temperatūrā. Traucē tikai slapjums un vējš. Daži zirgkopji zirgus ziemā visu laiku tur ārā. Es to neatbalstu, īpaši snigšanas un puteņu laikā. Arī pēc smaga darba viņi jāsasēd. Zirgs it kā ir liels un stiprs dzīvnieks, bet, ja viņu appūš vējš, ļoti ātri var saslimt.

Poniji mēdz saaukstēties?

– Jā. Tad tek puņķi, ir iesnas, klepus. Sakarsušu zirgu jāatdzēs lēnām. Nedod Dievs iedot viņam padzerties ledainu ūdeni. Tāpat pēc sacīkstēm vai darba nedrīkst viņu uzreiz nolikt, lai stāv. Vajag lēnām pavadāt, lai atdziest.

Ar kuriem veterinārārstiem sadarbojaties?

– Diemžēl mums tuvumā nav veterinārārsta, kurš strādā ar zirgiem. Ja gadās kāda trauma, tā ir liela problēma. Kad kumeliņš boksā savainoja kāju, nācās saukt veterinārārstu no Alūksnes. Samaksāju 230 eiro. Vēl zirgi ir jāpotē, īpaši tie, kuri piedalās mačos. Viņi jāattārpo. To dara veterinārārste no Rīgas.

Kuri biežāk slimo – poniji vai lielle zirgi?

– Lielie zirgi. Savukārt poniji ir uzņēmīgi pret slimībām, ko var iegūt no pārmērīgas ēšanas. Viņi var saslimt ar laminītu. Tā ir vispārēja organisma sasilšana, ko var dabūt pārēdoties.

Kas ponijiem īpaši garšo?

– Āboli, burkāni... Tagad veikalos nopērkami arī speciāli zirgu našķi. Par labu uzvedību vai darbu visbiežāk viņus atalgoju ar burkāniem. Mūsdienā maizi gan vairs nedodam, jo nav zināms, kas izmantots tās cepšanai. Poniji var dabūt kolikas. Vienreiz tā gadījās. Vizinot cilvēkus, viņi, labu gribēdami, bija atnesuši maisus ar āboliem, ko izbaroja zirgiem. Vakarā redzu, ka zirgs mokās ar vēdergrauzēm, svīst. Saucām veterinārārstu. Toreiz viss beidzās labi, bet kolikas var beigties arī letāli. Tāpēc īpašnieki vienmēr lūdz nebarot viņu zirgus. Kāds var iedot sapeļējušu maizi vai kartupeļu mizas. To darīt nedrīkst.

Kur iegādājaties zirglietas saviem ponijiem?
– Tagad internetā pieejams plašs piedāvājums, tikai cenas ir neprātīgas. Var iegādāties visu, sākot no pakaviņiem un kāju aizsargiem, iemauktiem, pavadām un segliem. Arī loka aizjūgus, sakas, grožus un daudz ko citu. Mūsdienās piedāvājumā ir pat mušu maskas, tādās kā uz ausīm liekamas cepurītes, ir arī zirgu segas. Kādā seminārā mums skaidroja, kas ir zirgu labturība un kas ir labbūtība. Labbūtība nozīmē, ka zirgs – kaut vai netīrs, novārtījies dubļos, bet jūtas laimīgs. Tajā pašā laikā, ja sacensībās zirgam cieši sapītas krēpes, salikti iemaukti un visādi skaisti atribūti, tā ir labturība, taču pats zirgs īpaši komfortabli nejūtas.

Lasīju, ka zirgi vienatnē bieži slimo ar depresiju...
– Tieši tā. Zirgs nedrīkst dzīvot viens. Tas tagad pat likumā noteikts. Par to var sodīt. Zirgs ir bara dzīvnieks. Atstāts viens, viņš skumst, bēdājas. Viņam vajag blakus nevis kazu vai aitu, bet tieši zirgu – viņa cilts pārstāvi.

Vai ponijiem patīk vizināt bērnus pilsētā?
– Nedomāju, kas tas viņiem ļoti patīk, bet tā mēs pelnām maizīti.

Zirgu un poniju turēšana ir business vai dārgs hobijs?
– Tas ir dārgs hobijs. Zirgus tur tādi slimie kā es. Mēs neko nenopelnām. Viena zirga apkalšana vien maksā 80 eiro. Kalējs brauc no Rīgas. Ik pēc trim mēnešiem zirgam vēlams apgriezt nagus. Katra zirga nagu apgriešana izmaksā 15 eiro, ponijiem – 10 eiro, plus vēl kalēja ceļa izdevumi. Šodien kalējs apkaļ manu jauno rikšotāju, kas drīz piedalīsies mačos. Tas izmaksās aptuveni 500 eiro.

Bieži piedalāties sacensībās?
– Agrāk piedalījos konkūra sacensībās. Tagad tam esmu par vecu, vairs nevaru. Toties mazdēls ar poniju Naiso piedalās draivinga sacensībās.

Sacensībās ir interesanti, taču ponija kopšana ikdienā prasa daudz darba...
– Jā. Daudz darba. Viņi jāsusukā ar dažādām birstēm – speciālām krēpju birstēm, mikstajām birstēm... Ar ķeksīti jātīra

nadziņi. Vēlams to darīt katru dienu. Ponijiem patīk sukāšana. Dažiem tikai nepatīk, ja to dara apakšā pie vēdera. Kad ponijus sukā, viņiem pat lūpiņa sāk trīcēt no labpatikas.

Kur iesācējs zirgkopis var apgūt visas šīs zināšanas?
– Vispirms jābrauc pastrādāt pie kāda zirgkopja. Var arī pie manis. Sāksim darīt, tad redzēsiet, kā tas viss notiek. Taču zirga vai ponija uzturēšana ir ļoti dārgs prieks. Jo tas vecāks, jo biežāk piemetas visādas kaites. Būs milzīgi veterinārārsta rēķini. Gandrīz katrs otrais sporta zirgs slimo ar kuņģa čūlu. Tas nav atkarīgs tikai no barošanas, bet rodas no stresa, ko viņi izjūt, braucot uz sacensībām, kad viņus lādē treileros. Tas zirgam ir liels stress.

Kādu padomu Jūs dotu tiem, kuri vēl tikai sapņo iegādāties poniju?
– Būs vajadzīga liela pacietība un jārēķinās ar lieliem izdevumiem. Tas ir fiziski smags darbs. Sākumā jāiepazīst zirgs kā tāds. Viņš ir jāmīl. Sākumā jāiemācās viņu kopt. Gadās, ka, nopircis zirgu vai poniju, cilvēks saprot, ka tas viss ir par grūtu, un atdod kādam citam. Reizēm tas nonāk sliktās rokās. Turklāt tagad uzreiz jāpērk divi zirgi, jo to nosaka likums. Zirgs nedrīkst dzīvot viens.

Kas Jums palīdz ikdienas darbā ar ponijiem?
– Pārsvārā visu daru pati. Sienu gādā mani jaunieši, bet barošana ir mans pienākums. Patīrīt mēslu boksus uzaicinu palīgu, par to maksājot 15 eiro stundā. Meitām ir darbs, bērni. Man ir trīs meitas un 10 mazbērni. Viena meita dzīvo Norvēģijā, otra strādā Nacionālajos bruņotajos spēkos un dzīvo Balvos.

Foto - A.Kirsanovs

Apkaļ no Igaunijas atvesto rikšotāju. Aprīlī leva no Tallinas hipodroma atpirkusi Zviedrijā dzimušo 13-gadīgo rikšotāju, ko iesaukusi par Kiparu. “Viņa īstais vārds ir sarežģīts, bet tulkojumā tas nozīmē “Miera vēstnesis”. Viņu mums piedāvāja, un, tā kā ģimenei rikšotāji patīk, nolēmām to iegādāties. Turklāt zirgs vairs nav jauns, tāpēc nebija dārgs. Jau 12.jūlijā plānojam ar viņu piedalīties sacensībās Krāslavā,” apgalvo leva.

Trešā meitiņa ar ģimeni dzīvo tepat, abi ar vīru strādā maiņās ātrajā palīdzībā. Meita vēl ir arī skolas medmāsiņa. Brīvajā laikā viņiem ir daudz citu darīšanu – jāvadā bērni uz skolu, uz pulciņiem, arī paši dzied un dejo. Mazdēls Deniss mēģina palīdzēt, bet viņš vēl ir maziņš – tikai 11 gadi. Ar zirgiem joki mazi. Zirgs jūt, ka viņu ved vai mugurā uzkāpis nemākulis, un izmanto to savā labā. Tāpat kā cilvēkam – kāpēc jāstrādā, ja var paslinkot?! Neklausa. Tad man jāskrien palīgā.

Saruna ar topošo mantinieku

Poniji ir vezumnieki – stipri un niķīgi

levas mazdēls, Rugāju vidusskolas 5.klases audzēknis DENISS ZUŠS ir pārliecināts, ka, izaudzis liels un pārnēmis vecmāmiņas saimniecību, turpinās rūpēties par viņas zirgiem un ponijiem. Viņš nolēmis kļūt par veterinārārstu vai apgūt citu zirgkopim noderīgu profesiju. Pagaidām Deniss ar savu poniju Naiso piedalās sacensībās, gūstot izcilus panākumus, un cenšas palīdzēt vecmāmiņai savu mīluļu apkošanā.

Vai atceries, kā pirmo reizi uzkāpi ponijam mugurā?
– Trīs vai četrus gadus vecumā mani vizināja ponija Naiso

Foto - A.Kirsanovs

Poniju dzimtas aizsācēja. Deniss apgalvo, ka pārējo poniju māmiņa Naira (foto) raksturā ir vismierīgākā, tādēļ viņas mugurā bērns var justies droši.

mugurā. Īsti to vairs neatceros, bet bail nebija.

Kāpēc no visiem ponijiem esi izvēlējies tieši Naiso?
– Viņš ir vislielākais un visstiprākais. Esmu ar viņu piedalījies sacensībās ar labiem rezultātiem. Rikšotāju zirgu sacensībās “Kotiņu kauss” divus gadus pēc kārtas izcīnīju 1. vietu. Šogad piedalīšos jau trešo reizi.

Tev patīk arī pārējie poniji?
– Draudzējos ar visiem. Septiņu gadu vecumā, jānot ar Naiso, nokritu. Sabijos un kādu laiku viņam mugurā nekāpu, betāju ar mazo Nairu. Vēlāk saņēmos un atkal kāpu Naiso mugurā. Tagad esmu kļuvis viņam par smagu. Poniji vairāk domāti maziem bērniem. Esmu mēģinājis braukāt arī ar Rasu, vienreiz uzkāpu viņai mugurā.

Kāds Naiso ir pēc rakstura?
– Naiso ļoti patīk cilvēki, viņš parasti nekož un nesper. Naiso nekad uz mani neglauž ausis. Ausu glaušana nozīmē, ka ponijs dusmojas. Taču attiecībās ar citiem ponijiem un zirgiem viņš ir diezgan valdonīgs, dzenā viņus, īpaši vienu lielo zirgu. Viņus nevar laist kopā, jo vienmēr sanāk nepatīkšanas. Ja Naiso gribēs kādu zirgu padzīt, tad to arī izdarīs. Bet ar cilvēkiem viņš ir mierīgs un draudzīgs.

Vai palīdzī vecmammai arī poniju apkopšanā?
– Kad mācos, tam īsti neatliek laika, bet tagad – vasaras brīvlaikā – cenšos palīdzēt.

Viņi Tevi klausā?
– Naiso ir ļoti stiprs. Ar apaušiem vedot, īsti nevaru viņu noturēt. Naiso ieiet zālē un neklausa, kad gribu viņu aizvest no

turienes. Pat vecmammai to izdarīt ir grūti. Viņš ir mazās Nairas dēls, kuru arī nav viegli noturēt. Tas tādēļ, ka poniji ir vezumnieki – stipri un niķīgi.

Kas ponijiem garšo tikpat ļoti kā bērniem – konfektes?
– Burkāni, āboli, bietes, īpaši viņiem garšo auzas. Labāk dot tikai burkānus, jo pārējos produktos ir pārāk daudz cukura. Viņi jāattur arī no pārmērīgas zāles ēšanas, jo var saslimt. Kā viņi tiek pie zāles, tā visu laiku ēd.

Esi jau mēģinājis kāpt arī liela zirga mugurā?
– Esmu jājis ar Saipo, jo viņš ir ļoti mierīgs. Vienu zirgu mēģināju iejāt – sākumā gājām soļos, tad parīkšojām, tad atkal soļojām, bet vienā brīdī viņam kaut kas nepatika un viņš sāka lēkt. Taču es nenokritu, kaut kā noturējos. Esmu jājis arī ar melno Sezānu, kas ir vecmammās draudzenes zirgs.

Ko vēl gribētu iemācīties?
– Protu gandrīz visu, bet gribētu iemācīties ar zirgu lekt pāri šķēršļiem.

Kad izaugsi liels, turpināsi vecmammās iesāktu?
– Jā. Tikai šīnī stalli zirgus turēt vairs nevarēs. Man ir plāns uzbūvēt stalli tālāk plāvā. Plānoju apgūt kādu profesiju, kas saistīta ar zirgiem. Būšu veterinārārsts vai nagu griežējs, vai kaut kas tamlīdzīgs. Piemēram, mūsu pusē nav labu kalēju. Arī labu veterinārārstu pietrūkst.

Vai Taviem vecākiem arī patīk zirgi?
– Tētim bail no zirgiem, bet mammai patīk. Viņas mīļākais zirgs ir Pūpols, kuru parasti jūdz kamanās.

FAKTI

- ◆ Ponijs nav atsevišķa suga – tas ir mazāka auguma zirgs.
- ◆ Parasti ponija skausta augstums nepārsniedz 147cm.
- ◆ Ponijiem ir biežākas krēpes un aste nekā daudziem lielajiem zirgiem.
- ◆ Viņiem ir spēcīgs, kompakts ķermenis un izturīgas kājas.
- ◆ Daudzas poniju šķirnes ir radušās skarbos klimatiskajos apstākļos, tāpēc tām ir biezs ziemas apmatojums.
- ◆ Poniji dzīvo vidēji 25 – 30 gadus, bet daži nodzīvo pat ilgāk.
- ◆ Poniji savā starpā sazinās ar skaņām, ķermeņa valodu un sejas izteiksmēm.
- ◆ Ponijiem ir ļoti laba dzirde, oža un plašs redzes lauks.
- ◆ Pasaulē ir desmitiem dažādu poniju šķirņu, piemēram, Šetlendas ponijs, Velsas ponijs.
- ◆ Poniji attīstījās tūkstošiem gadu dabiskās evolūcijas ceļā dažādos Eiropas un Āzijas reģionos. Mazāks augums izveidojās kā pielāgošanās skarbam klimatam, nabadzīgām ganībām un kalnainam reljefam. Daudzas senās poniju šķirnes cēlušās no teritorijām, kas mūsdienās atrodas Apvienotajā Karalistē.

* Par publikāciju “Nem, bāliņi, sirmu zirgu” saturu atbild SIA “Balvu Vaduguns”.

Atklāj noslēpumus

Teātra aizkulises

Trīs dienu garumā Balvi kļuva par klasiskās dramaturģijas satikšanās vietu, pulcējot amatierteātru kolektīvus no Latvijas un ārvalstīm. 8. Starptautiskais klasiskās dramaturģijas festivāls “Ķiršu dārzs 2026” skatītājiem piedāvāja daudzveidīgas izrādes, bet pašiem dalībniekiem – iespēju dalīties pieredzē, satikt domubiedrus un vēlreiz apliecināt klasiskās dramaturģijas nozīmi mūsdienās.

Kamēr skatītāju uzmanība bija pievērsta skatuvei, aizkulisēs ritēja pavisam cita dzīve – pēdējie mēģinājumi, satraukums pirms iznāciena, klusuma brīži un prieks pēc aplausiem. Tieši šī neredzamā festivāla puse nereti atklāj visvairāk par cilvēkiem, kuri rada teātri...

Uz skatuves jūtas kā mājās

Skatītāju simpātiju balva Cēsaines tautas teātra jaunajam aktierim kļuva par patikamu pārsteigumu un vienlaikus apliecinājumu tam, ka ieguldītais darbs un aizrautība tiek pamanīti. “Esmu ļoti pateicīgs un patiesi pārsteigts. Teātris man ir ļoti tuvs sirdij. Man patīk tam veltīt savu laiku un enerģiju, tāpēc šādas balvas un pateicības man nozīmē ļoti daudz. Tās dod pārliecību, ka tas, ko darām uz skatuves, sasniedz skatītājus,” priecājas Roberts. Lai arī uzstāšanās nebija pirmā, pirms izrādes satraukums bija jūtams. Šoreiz tā nebija ierasta izrāde, bet gan festivāls, kurā ikvienu priekšnesumu īpaši vērtēja. “Pirms izrādes biju mazliet satraucies. Festivāla atmosfēra tomēr ir citāda nekā ikdienas izrādēs. Zināju, ka mūs vēros ne tikai skatītāji, bet arī žūrija, un tas rada papildu atbildības sajūtu,” stāstīja jaunietis. Tomēr satraukums ilga vien līdz brīdim, kad tika sperti pirmie soļi uz skatuves. “Tiklīdz uzkāpu uz skatuves, viss pazuda. Tur es jutos kā mājās. Tajā brīdī pazūd domas par vērtējumiem un paliek tikai izrāde. Es uzticos sev, savām prasmēm un tam darbam, ko kopā esam ieguldījuši,” atklāja aktieris. Žūrijas klātbūtne gan nebija nekas jauns, taču katru reizi tā liek mobilizēties vēl vairāk. “Šī nebija pirmā reize, kad mūsu sniegumu vērtēja profesionāla žūrija. Satraukums, protams, ir vienmēr. Tu zini, ka pēc izrādes būs cilvēki, kuri analizēs tavu darbu, dalīsies iespaidos ar režisori un pēc tam – arī ar mums. Tas liek vēl vairāk piedomāt pie katras nianšes. Man ir liels prieks, ka atbraucu uz šo festivālu. Nominācija un skatītāju novērtējums dod vēl lielāku motivāciju turpināt,” paskaidroja jaunietis. Runājot par teātri, viņš ir pārliecināts, ka tā ir vieta, kur aug ne tikai aktieris, bet arī cilvēks, tāpēc viņš aicina arī citus jauniešus nebaidīties un iesaistīties: “Teātris dod daudz vairāk nekā tikai iespēju uzkāpt uz skatuves. Tu piedzīvo jaunus notikumus, krāj atmiņas, iegūsti pieredzi un paplašini savu redzesloku. Iepazīsti cilvēkus, ar kuriem citādi, iespējams, nekad nesatiktos. Tā ir iespēja attīstīt sevi un bagātināt savu dzīvi.” Jaunā aktiera stāsts apliecina, ka lielākais ieguvums no teātra nav tikai balvas vai aplausi. Tā ir drosme augt, mācīties un būt daļai no kopīga radoša procesa, kas katru izrādi padara par jaunu piedzīvojumu.

“Uz skatuves varu būt pavisam cits cilvēks”

Kad Valkas pilsētas teātra aktieris Vilis Daņilovs uzvelk Ārcija kostimu, viņš ikdienas mierīgo cilvēku atstāj aizkulisēs. Uz skatuves ienāk temperamentīgs, skaļš un impulsīvs tēls, kurš nebaidās paust emocijas. “Es dzīvē tāds neesmu,” viņš smaidot atklāja. “Varbūt tieši tāpēc šo lomu spēlēt ir tik interesanti. Ikdienā nelamājos un neblāuju, bet uz skatuves to drīkst. Pat vajag. Tā ir iespēja izlādēt emocijas, kuras dzīvē bieži vien paturam sevī,” secina Vilis. Lai arī ceļš uz teātri vedis caur policista darbu, aktieris uzskata, ka abas profesijas vieno cilvēki un viņu dzīvesstāsti. “Tas, ko redzam izrādē, nav atrauts no realitātes. Attiecības, konflikti, saskaņas un nesaskaņas – tas viss nāk no dzīves. Policijā ikdienā redzēju cilvēkus brīžos, kad viņi paši vairs netika galā un bija nepieciešama palīdzība. Šī pieredze iemāca vērot cilvēkus, saprast viņu raksturus un emocijas. Vēlāk tas viss noder arī uz skatuves,” par darba gaitām atminas Vilis. Aktieris atzīst, ka Ārcijs ir pilnīgs pretstats viņam pašam, taču tieši tas padara lomu aizraujošu: “Teātris ļauj izdzīvot cita cilvēka dzīvi. Tu vari meklēt prototipus apkārtējos, vērot cilvēkus un pēc tam to visu ielikt lomā.” Pirms katras izrādes trupai ir savi rituāli. Aktieri sastājas aplī, sadodas rokās un noskaita savu teātra “Tevreizi”. Tikpat svarīga ir satikšanās ar pašu skatuvi. “Daudzi nepamana, bet mēs lielākoties spēlējam basām kājām. Mums ir svarīgi sajust skatuvi. Pirms izrādes uz brīdi apguļamies uz tās, paklusējam un ļaujam sev sajust telpu. Katrai skatuvei ir sava aura. Tāpat kā dzīvē – ar vieniem cilvēkiem kontakts rodas uzreiz, ar citiem tas veidojas lēnāk. Arī skatuvei ir sava enerģija, un mums ir svarīgi to pieņemt,” viņš paskaidroja. Izrādēs skatītāji dzird ne tikai latviešu valodu. Tiek izmantota arī krievu valoda, bet šajā iestudējumā īpašu noskaņu radīja gruzīnu mūzika. “Dažādas valodas palīdz uzrunāt cilvēkus arī ārpus Latvijas. Ja skatītājs sadzird kaut ko sev pazīstamu, viņam ir vieglāk iejusties stāstā. Mēs vēlamies, lai emocijas sasniedz ikvienu neatkarīgi no tā, kurā valstī spēlējam,” paskaidroja Vilis. Par nākamajiem iestudējumiem Vilis runāja ar pārliecību: “Darbs turpinās. Viss ir procesā, un skatītāji noteikti var gaidīt jaunas izrādes.”

Kolorīts tēls. Roberts Rinkovičs (foto centrā), spēlējot Frici, lugā “Draudzes bazārs”.

Dialogs. Vilis Daņilovs (foto – no labās) spēlējot Ārciju, lugā “Ārcijs un Keita”.

Patik emocijas

Ausekļa Limbažu teātra izrādē “Pulkveža atraitne vai Ārsti nezina nekā” netrūka ne humora, ne smel-dzes. Tieši emociju daudzveidība, pēc aktrises Regīnas Tamanes domām, padara šo stāstu tik dzīvu un patiesu: “Ar šo izrādi dzīvojam jau vairāk nekā gadu – pirmizrāde bija senāk, tāpēc loma ir kļuvusi par daļu no mums. Man vienmēr patīcis spēlēt varoņus, kuros ir dažādas emocijas. Dusmas, prieks, laime, zaudējuma sāpes – tas viss ir cilvēkā. Man patīk to izdzīvot uz skatuves.” Skatītāji izrādē viegli atpazīna dzīves situācijas, arī nosaukums lika aizdomāties – vai tiešām reizēm šķiet, ka ārsti nekā nezina? Aktrise uz to raugās ar cieņu: “Es ārstus ļoti cīnu. Protams, pie dažiem vairs neeju, jo mūsu sadarbība nebija veiksmīga, taču kopumā man dzīvē ir bijuši ļoti labi ārsti. Viņi man daudz palīdzējuši, un, godīgi sakot, domāju, ka pat pagarinājuši manu dzīvi. Tāpēc par viņiem varu teikt tikai labus vārdus.” Balvos teātra kolektīvs viesojās ne pirmo reizi, un pilsēta ar gadiem kļuvusi pazīstama. “Mēs pie jums esam spēlējuši jau pirms vairākiem gadiem. Atcerējāties gan kādu kafejnīcu, kur bijām iegriezušies, gan jūsu skaistās rozes. Toreiz nakšņojām arodskolas kopmītnēs, un apkārt ziedēja brīnišķīgas rožu dobes. Šīs atmiņas ir palikušas prātā, tāpēc Balvi mums vairs nav sveša vieta,” atminējās Regīna. Pirms izrādes aktieri pat centās noskaidrot, kā isti sauc vietējo ārstniecības iestādi. “Meklējām, Balvos ir slimnīca vai slimnīcu apvienība. Gribējās zināt, pie kādiem labajiem ārstiem esam atbraukuši ciemos. Tas sasauca arī ar izrādes nosaukumu, tāpēc šis jautājums mums šķita gluži dabisks,” viņa smaidot pastāstīja. Humors, cilvēcība un sirsnīgas sarunas pēc izrādes vēlreiz apliecināja – stāsti par dzīvi, veselību un cilvēku attiecībām uzrunā skatītājus neatkarīgi no vietas, kur tie tiek izstāstīti.

Neslēpj emocijas. Regīna Tamane (foto – centrā), iejūtoties lomā kā pulkveža slimā atraitne, izrādīja sašutumu par ārstiem.

“Izrāde ir dzīvs organisms”

Vairākas dienas, desmitiem stundu skatītāju zālē un neskaitāmi emocionāli pārdzīvojumi atgādina, ka vērtēt teātri nebūt nav viegls uzdevums. “Negribas neko palaist garām,” viņa neslēpa, piebilstot: “Katru izrādi gribas uztvert godīgi un pēc tam arī godīgi par to runāt. Arī atgriezenisko saiti gribas sniegt kompetenti, lai gan pilnīgi objektīvs cilvēks nekad nevar būt.” Lielāko emocionālo iespaidu šogad atstāja “HARITAS” veidotā izrāde pēc Ingmāra Bergmana lugas “Novembris. Nokritne”. Latvija Kultūras akadēmijas asociētā profesore secināja, ka šāda psiholoģiska dramaturģija ir ļoti sarežģīta: “Domāju, ka tā tika iestudēta ļoti gudri un godīgi. Tas bija spēcīgākais emocionālais pārdzīvojums visā festivālā.” Tomēr viņa nesteidzas salīdzināt izrādes. “Patikamu pārsteigumu bija ļoti daudz. Izrāde ir dzīvs organisms – vienu dienu tā elpo citādi nekā nākamajā. To ietekmē viss – cilvēku satraukums, enerģija, pat laikapstākļi. Taču svarīgākais ir spēles prieks un vēlēšanās būt uz skatuves,” runājot par aktiermeistarību, viņa uzsvēra, ka ātru receptu nav: “Nav brīnumlīdzekļa. Tā nav tablete, ko iedzer, un viss izdodas. Teātris ir process. Jo vairāk cilvēks tajā dzīvo, interesējas par to kā par mākslu un ir gatavs mācīties, jo vairāk viņš aug. Viss notiek satikšanās reizēs – ar režisoriem, partneriem, skatītājiem un pašam ar sevi.” Balvi viņai nav sveši. Ar šo vietu saistās jau 27 gadus sena draudzība. “Pirmo reizi uz Balviem mani uzaicināja Vaira Resne, lai vadītu meistarklasi Balvu Tautas teātrim. Tā bija divu dienu meistarklase, un es nakšņoju kultūras namā – tur, kur šobrīd atrodas teātra telpas. Tieši tajā rudenī sapratu, ka gaidu savu vecāko dēlu. Tāpēc Balvi man vienmēr saistīsies ar ļoti personiskām un siltām atmiņām,” atminas Rita. Vēlāk viņa pie Vairas Resnes Balvos atgriezusies vairākkārt. “Pēdējoreiz tikāmies, kad Vaira iestudēja Aleksandra Puškina darbu “Čigāni”. Pēc tam mūsu ceļi šķīrās, taču tagad atkal esmu Balvos. Šoreiz, pateicoties sadarbībai ar Marutu Castrovu, ar kuru Balvu novadā organizējam meistarklases. Lai arī pašu pilsētu vēl neesmu īsti iepazinusi, Balvu kultūras nams man jau kļuvis pazīstams un tuvs.” Uz jautājumu, vai varētu ciemoties arī Balvu novada svētkos, viņa pasmaidīja: “Kas to lai zina – varbūt izdodas.” Un profesore vēlējums festivāla noslēgumā bija vienkāršs, bet trāpīgs: “Pieņemiet teātri kā savas dzīves daļu.”

Kā jūtās profesore? Rita Lūriņa (foto – no labās) dalījās pārdomās par festivāla trim dienām. Nogurusi, bet iedvesmota, – tā pēc dramaturģijas festivāla “Ķiršu dārzs” jutās aktieru vērtēšanas komisijas eksperte, profesore Rita Lūriņa.

Festivālā piedalās pirmoreiz

Ar vēstījumu skatītājiem par svarīgo un aktuālo

Aija Socka

Starptautiskais klasiskās dramaturģijas amatier-teātru festivāls “Ķiršu dārzs 2026” aizvadītās nedēļas nogalē pulcēja lielus un mazus teātra cienītājus, vēstot par mākslas lielumu, spēles prieku, simboliem un emocijām. No tālās Norvēģijas ceļu uz Balviem kopā ar radošajiem latviešu amatiereteātra “LATiBergen” aktieriem mēroja arī režisore LIĀRA OZOLA, kura pirms festivāla atsaucās nelielai sarunai.

Jūsu vadītais amatiereteātris “LATiBergen” uz “Ķiršu dārzu” ieradīsies no tālās Norvēģijas. Kā veidojies kolektīvs un kopš kura gada to vadāt?

– Dzīvoju pašlaik Norvēģijā, Bergenā. Mūsu teātris izveidots pirms 11 gadiem, sākotnēji vadītāja bija Ivita Cielava. Viņai pieder ideja, ka Bergenā ir vajadzīgs latviešu teātris. Teātri darbojos kopš tā dibināšanas, bet teātra kolektīvu vadu aptuveni 9 gadus. Visus šos gadus turpinu un daru labāko, ko varu izdarīt “LATiBergen” labā. Pati esmu īstena kurzemniece, pirms došanās uz Norvēģiju dzīvoju Liepājā. Uz Norvēģiju pārcēlos 2012.gadā, jo vīrs jau pirms tam kādu laiciņu strādāja šajā zemē, nolēmām, ka arī mums ar bērniem ir jāpārceļas. Pēc profesijas esmu skolotāja, arī Norvēģijā strādāju par skolotāju.

Kā radās mīlestība uz teātri?

– Mīlestība uz teātri radās jau bērnībā, kad dzīvoju laukos un mācījos mazā lauku skolīnā. Viena no skolotājām mūs ļoti aktīvi veda uz dažādām Liepājas teātra izrādēm, kas ne vienmēr bija paredzētas bērnu auditorijai. Tas, iespējams, atstāja uz mani milzīgu iespaidu. Šķiet, ka teātris ir kā svētnica, vieta, uz kurieni velk. Kad braucām uz teātri, bērnībā vienmēr tas bija milzīgs notikums. Tās reizes, kad netiku kopā ar citiem skolēniem uz kādu izrādi, šķita gandrīz kā traģēdija. Braucām ne tikai uz Liepāju, bet arī uz Rīgu, uz izrādēm, ko izvēlējās skolotāja, paldies viņai! Skolotājas ietekmē man visu dzīvi teātris ir ļoti tuvs. Kad jau biju pieaugusi, bija pašsaprotami, ka uz teātri ir jāiet. Īsti pievērsties skatuves mākslai (ne tikai no skatītāja puses) sāku, kad nodibinājās “LATiBergen” teātris. Esmu bijusi gan aktrise, gan vadītāja, gan režisore un scenogrāfe.

Kā vērtējat iespēju tikt ar skatītājiem mūspusē?

– Uz “Ķiršu dārzu” un Balviem dodamies pirmoreiz. Piedalīties festivālā “Ķiršu dārzs” mūs uzaicināja lugas “Sieviete vilcienā ar tumši zilu rokassomiņu” autore Biruta Zujāne. Ar viņu šad tad sazināties. Biruta vienmēr interesējas par šīs izrādes gaitām un izteica vēlmi to labprāt noskatīties. Ar šo izrādi esam jau bijuši Īrijā un Lielbritānijā. Atsaucāmies Birutas aicinājumam ar prieku un gandarījumu atrādit izrādi Balvu puses skatītājiem.

Kā parasti izvēlaties lugas, ko iestudēt, un izrādes, ko piedāvāt skatītājiem?

– Tas ir milzīgi laikietilpīgs darbs, jo jāsaskan vairākām lietām. Tā kā mums ir neliels un izteikti sieviešu kolektīvs, tad jāskatās, ko varam paņemt attiecīgajam lomu skaitam. Man arī būtiski, lai aiznestu skatītājiem kādu svarīgu vēstījumu. Pašos pirmsākumos, kad bijām jauni un *zaļi*, vairāk skatījāmies, kā izklaidēt publiku. Darbības sākumā iestudējām izrādi, ko parādīt skatītājiem Līgo vakarā Bergenā apkārtnes iedzīvotājiem. Formāts pieprasīja, lai iestudējam kādu Rūdolfa Blaumaņa vai Annas Brigaderes darbu. Pamazām no tā izaugām, arī pašai palika mazliet garlaicīgi ar to strādāt, sāku meklēt citus risinājumus. Nonācu pie atziņas, – ja uzņemam un daru, man gribas, lai tas ir interesanti, lai ir radoša izaugsme. Tāpat svarīgi, lai es kā režisore varu nodot vēstījumu skatītājiem par to, kas man ir svarīgi tajā brīdī vai vispār dzīvē. Pēdējās mūsu izrādes, piemēram, vēstīja par karu Ukrainā un attiecībām. Par Ukrainas tēmu iestudējām smagu izrādi “Miglas pilnas acis” (pēc Tamāras Horihas Zērņas romāna motīviem), pati izstrādāju scenāriju. Izrādes laikā parasti zālē raud ne viens vien skatītājs. Izrādē “Metāla ziedi” (autore Sandija Santa) vēstījums bija par mētas un meitas attiecībām, par to, ka vecāki nedzird un neieklaušas bērnos, kā attiecības izskatās no bērna skatpunkta, kā tās risināt. Izrādi ļoti emocionālā veidā aiznesām kā vēstījumu skatītājiem. Arī no šīs izrādes skatītāji nāca ārā raudādami.

Kādas pārdomas radās, izlasot Birutas Zujānes lugu “Sieviete vilcienā ar tumši zilu rokassomiņu”? Kāpēc izvēlējāties iestudēt šo darbu?

– Šo izrādi bija plānots iestudēt nedaudz vēlāk, jo oktobrī dosimies uz festivālu Austrālijā. Izvēloties darbu, bija svarīgi, lai ir izrāde ar nelielu dalībnieku skaitu. Sākumā domāju, ka tā būs monoizrāde vai divu cilvēku izrāde. Kad mūs aicināja

piedalīties vēl vienā festivālā, sāku meklēt darbu par aktuālu un interesantu tēmu. Pēc apraksta atradu šo Birutas lugu. Sākot strādāt pie šī darba, luga iepatīkās arvien vairāk. Tā kā šajā izrādē esmu uz skatuves, kā otru režisori uzaicināju Liepājas leļļu teātra aktrisi Madaru Enkuzenu. Izrādes vēstījums ir par situāciju, kurā zināmā mērā atrodos es un citas pusmūža sievietes, kurām sākas dilemma – ko vispār dzīvē daru, vai esmu novērtēta, vai cilvēki mani saprot, cik vēl vispār atlicis dzīvot, vai veltu dzīvi tam, kas man pašai svarīgi... Pie šīs izrādes bija interesanti strādāt, jo manas domas un izjūtas daudzviet sakrīt ar lugas autore domām un vēstījumu. Ar to vēlos pateikt sievietēm, ka vajag dzīvot savu dzīvi, novērtēt sevi un likt sevi pirmajā vietā, nevis dzīvot citiem.

Kā ir būt gan amatiereteātra režisorei, gan aktrisei? Kādas ir šo divu lomu apvienojuma patīkamās un ne īpaši tīkamās puses?

– Būt vienlaikus aktrisei un režisorei ir ārkārtīgi sarežģīti, jo kā režisorei ir skatījums, domas un idejas, uz ko vēlies aiziet, bet, ja pats esi uz skatuves, ir grūti no malas saskatīt, vai izdodas tas, ko esi iecerējis. Tāpēc arī uzaicināju otru režisori. Mums bija cieša un interesanta sadarbība. Pozitīvā puse ir tā, ka pats esi sev saimnieks jeb noteicējs, – cik labi izdarīsi, tik izdarīsi gan kā režisors, gan kā aktieris.

Vai, iestudējot lugas un spēlējot uz skatuves, mēdzat vilkt paralēles ar savu un izrādes varoņu dzīvesstāstiem?

– Protams, izdodas vilkt paralēles ar savu dzīvi. Jau izrādes izvēlē atspoguļojas tas, kas man svarīgi. Piemēram, izrādē, ko nolēmām atvest uz Balviem, nav vienkārši sieviete ar rokassomiņu, kas brauc vilcienā. Tā ir sievietes iekšējās pasaules pārveidošanās, kas ir ļoti simbolisks darbs, kurā sieviete atklājas skatītājam, palēnām lobot no sevis no dzīves bagāžu, kas gadu gaitā ir uzkrājusies. Dažreiz ir lietas, no kā vajadzētu atteikties, bet grūti, jo ir pierasts. Lielākā daļa sieviešu, kuras ir vecumā ap 50 gadiem, atpazīs sevi šajās situācijās. Pēc izrādes Īrijā un Lielbritānijā man nāca klāt sievietes ar asarām acīs un teica paldies, ka par to runājam. Principā katrs šajā izrādē var atrast kaut ko no savas dzīves, un ne tikai sievietes. Īrijā, piemēram, pēc izrādes pienāca vīrietis, ar asarām acīs sakot, ka tā viņu aizkustinājusi un uzrunājusi. Luga ir interesanta, ļoti emocionāli jūtīgi un simboliski uzrakstīta, interesanta arī režisoram, jo katrs režisors šo izrādi var interpretēt savā veidā. Kāds režisors to var citādi interpretēt, mēs to paņēmam vairāk simboliskajā virzienā. Katrs, kas grib un māc nolasīt šos simbolus, to var izdarīt.

Vai, skatoties citu kolektīvu izrādes, izdodas iejusties parastas skatītājas lomā? Kā vērtējat citu režisoru iestudējumus?

– Jā un nē. Ļoti daudz, cik vien varu, apmeklēju teātra izrādes, arī Norvēģijā. Mēdz būt, ka izrādes ievēl, kad skatoties aizmirstu par visu, kas notiek apkārt, jūtos kā skatītāja un nedomāju neko citu, vienkārši iedziļinos darbā. Piedzīvoju arī brīžus, kad piezogas kāda doma: “O, ļoti interesants paņēmieni, šo man vajadzētu paturēt prātā”, “Ak, kāds interesants skatuves noformējums”, “Jā, nekad nebūtu iedomājusies, ka šādā veidā varētu spēlēt ar tērpu!”, “Hmm, rekvizīts tiek izmantots kā trešais tēls izrādē...” Brīžiem jau pašu kaitina, ka nevaru līdz galam atslābt un baudīt

Foto - no personīgā arhīva

Aktrise un režisore. Liāra Ozola ikdienā ir skolotāja, māca bilingvāli, jo pārvalda ne tikai latviešu, bet arī norvēģu un krievu valodu: “Palīdzu bērniem, kuriem nepieciešams apgūt norvēģu valodu, integrēties un iekļauties sabiedrībā. Pēdējos gados daudz strādāju arī ar Ukrainas bērniem.”

brīnišķīgas izrādes, jo pamanu daudzas nianses. Pieļauju, ka parastais skatītājs nekad par to neaizdomāsies tādā līmenī. Varbūt tas nemaz nav slikti, ka ik pa laikam pamanu tehniskas lietas, kas man kā režisorei ir interesanti. Zināmā mērā, vērojot, kā strādā citi, gūstu idejas tālākam darbam. Ar kolektīvu regulāri dodamies uz dažādiem festivāliem, kur sanāk noskatīties arī citu amatiereteātru izrādes. Protams, pamanu klasiskas kļūdas, ja kādā izrādē kaut kas nav līdz galam nostrādāts. Tādos brīžos nodomāju, ka es šeit būtu darījusi citādi, meklējusi citu risinājumu. Nesaku, ka mūsu izrādēs viss līdz galam ir izdarīts, jo teātra mākslā tomēr esam amatieri. Starp citu, man nav nekādas teātra vai kultūras darbinieka izglītības, vienkārši mācos darot.

Teātris Jums ir darbs vai atpūta? Kas vēl sagādā prieku un gandarījumu?

– Teātris man ikdienā ir darbs un atpūta. Maizes darbs tas nav, bet, lai izveidotu izrādi, ir jāiegulda darbs. Mēs esam brīvprātīga organizācija, nesaņemam pilnīgi nekādu finansiālu atbalstu, tikai morālu gandarījumu. Uz festivāliem braucam tikai par privātiem līdzekļiem, kas vienlaikus cieši sasauca ar manu otru prieku un aizraušanos, kas ir manā dzīvē. Tā ir ceļošana. Ar teātri paveras robežas un ir lielākas iespējas ceļot, paviesoties pie citiem cilvēkiem. Vēl prieku un gandarījumu man sagādā dārzs un puķes, jo ļoti patīk augi. Man ir savs dārzs, patīk stādīt, kopt un iekārtot. Patīk iet pārgājienos, īpaši kalnos, un to Bergenā pusē netrūkst. Protams, patīk izlasīt kādu labu grāmatu vai noskatīties brīnišķīgu teātra izrādi.

Amatiereteātra “LATiBergen” kolektīvs.

Lielākā daļa aktieru, kā atklāj režisore, nāk no Kurzemes puses. Kreisajā pusē: Simona Matisone, strādā lidostā; Zigmunds Ozols, strādā celtniecības nozarē; Inese Kurme, strādā bērnudārzā. Vidū: Annija Anna Ivdre, tikko pabeidza vidusskolu ar skatuves mākslas novirzienu, Liāra Ozola, skolotāja. Labajā pusē: Linda Pedraudze, strādā lidostā; Agnese Rozenfelde, vada Bergenā latviešu kultūrskolu “Bergausis”.

Foto - no personīgā arhīva

Krustvārdu mīkla

Krustvārdu miklu risinātāji, kuri pareizi atrisinājuši miklu, ik mēnesi pretendē uz pārsteiguma balvu. Atbildes gaidām līdz 25.jūlijam.

Jūnijā mīklu atrisināja: L. Baranova, J. Pošeika, E. Barkāne, Z. Pulča, M. Paidere (Balvi),
M. Brokāne (Žiguri), I. Svilāne (Lazdukalns), A. Mičule (Tilža).

Par jūnija krustvārdu mīklas atrisināšanu balvu saņem IRĒNA SVILĀNE no Lazdukalna. Pēc balvas griezties redakcijā.

Jūlija mīkla

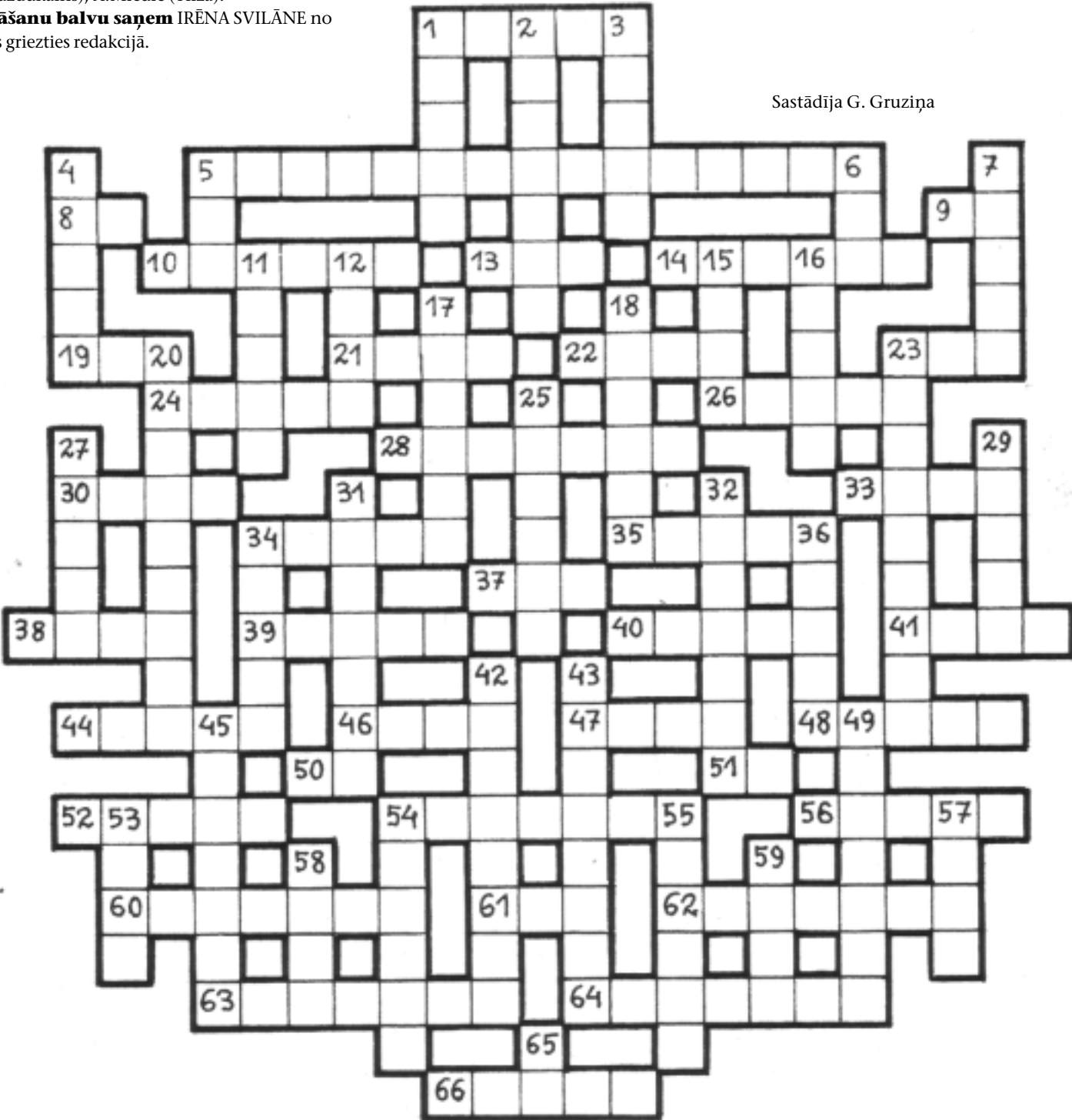
(Rīga-1)

HORIZONTĀLI: 1. Dzirnavas, Rīgas nocietinājumu daļa Pārdaugavā, kas iedvesmoja Rutku Tēva romāna "Vella kalpi" un režisora Aleksandra Leimaņa pēc romāna motīviem uzņemto filmu tapšanu. 5. Tādas, kas saistītas ar pārvaldi vai iestādes, organizācijas vadību. 8. Bijusi basketboliste (iniciāli ar pirmslaulību uzvārdu), iekļauta FIBA slavas zālē, dzimusi 1943.gada 2.martā Rīgā, karjeru aizvadījusi Rīgas TTT klubā. 9. Nots. 10. Austrumeiropas valstu savienība (centrs), ar kuru 12.gadsimtā Rīgas apmetņu iedzīvotāji uzturēja tirdznieciskus sakarus. 13. Celtne, nams. 14. Par kādas savienības locekli Rīga kļuva 1282.gadā? 19. Nots. 21. Iela Vidzemes priekšpilsētā netālu no Jaunās Svētās Ģertrūdes baznīcas, kuras nosaukums veltīts vienai no Vidzemes pilsētām. 22. Lielākais laukums Vecrīgā. 23. Daudzskaitļa personas vietniekvārds. 24. Iela Vecrīgā, sākas krustojumā ar Šķūņu ielu, beidzas krustojumā ar Meistaru ielu. 26. Vertikāls būvelements, ēkas vai telpas konstruktīvs norobežojums. 28. Izplatītākā roku suga Rīgas mežos un parkos (daudzsk.). 30. Kāda Rīgas pašvaldības institūcija 1524.gada novembrī sakarā ar svētbilžu grautiņiem aizliedza rīkot dievkalpojumus, konfiscēja Romas katoļu baznīcas īpašumus, slēdza klosterus? 33. Laukums Vecrīgā, 1950.-2000.g. saukts par Filharmonijas skvēru. 34. Viena no Daugavas attekām pilsētas teritorijā, saukta arī par kanālu. 35. Iela Zemgales priekšpilsētā, nosaukums saistīts ar to, ko mēs redzam miegā. 37. Lielī darba rati. 38. Apkaime Vidzemes priekšpilsētā Ķīšezera piekrastē. 39. Viduslaiku nocietinājumu sistēma, būvēta 13.-16.gs., līdz mūsdienām saglabājušies vairāki fragmenti Trokšņu ielā un citur. 40. Kurā ielā atradās nams, kur 2001.gadā zem grīdas dēļiem nejauši atrada 1944.gada 17.marta Latvijas Centrālās padomes memoranda oriģinālu? 41. Saldūdens un jūras zvejas rīki. 44. Gara, plāna, samērā šaura koksnes plāksne. 46.Valsts, kurā atrodas Rīgas sadraudzības pilsēta Sudžou. 47. Valsts nozīmes arhitektūras pieminekļa Rīgas Brāļu kapu memoriālā ansambļa tēlnieks. 48. Vēsturiska tilpuma un svara mērvienība beramiem produktiem. 50. Nots. 51. Nots. 52. Iela, kuras pretējā pusē atrodas Latgales parks, izveidota 1895.gadā kā Kijivas iela, tagadējais nosaukums kopš 1936.gada. 54. Ko 1920-tajos gados izmantoja Rīgas Centrāltirgus paviljonu celtniecībā? 56. Plašas telpas vai zāles augstākajās mācību iestādēs. 60. Labākā vagonu rūpnīca Krievijas Impērijā, dibināta 1895.gadā kā akciju sabiedrība, Pirmā pasaules kara laikā iekārtas un daļa strādnieku evakuēti uz Krievijas iekšzemi, pēc rekonstrukcijas 1925.gadā – viens no lielākajiem mašīnbūves uzņēmumiem Latvijā. 61. Latvijas Radio ilggadēja žurnāliste (vārds), dzimusi 1944.gada 17.maijā Rīgā. 62. Ar kādu karu sākās 18.gadsimts? 63. Savienojums, kurā parasti ietilpst krasi atšķirīgas sastāvdaļas, arī salīdzinājums. 64. Valsts, kuras neatkarības vārdā 2022.gadā pārdēvēja Antonijas ielas sākumposmu, ielā atrodas Krievijas Federācijas vēstniecība. 66. Kura parka (saukts arī dārzs) teritorijā atrodas vietējās nozīmes arhitektūras piemineklis Svētā Jāņa Romas katoļu baznīca?

VERTIKĀLI: 1.Epidēmija, slimība Eiropā 18.gadsimta sākumā, kas smagi skāra Latvijas teritoriju, tai skaitā Rīgu (Rīgā mira gandrīz puse iedzīvotāju). 2. Rīgas sadraudzības pilsēta Vācijā, kuras vārdā nosaukta iela Zemgales priekšpilsētā. 3. Pagasts vienā no novadiem, kuri robežojas ar Rīgu. 4. Kura prospekta posmu Rīgas dome 2025.gada 16.aprīlī pārdēvēja par Lūcijas Garūtas (komponiste, pianiste) aleju? 5. Gan viens, gan otrs. 6. Uzņēmējdarbības veids (abreviātura). 7. Kas pārstāvēja bīskapa laicīgo varu Rīgas pilsētā 13.gadsimta sākumā? 11. Iela Kurzemes rajonā ar tādu pašu nosaukumu kā galvenajai gājēju ielai Jūrmalā. 12. Kādu valodu aizliedza lietot sabiedriskās vietās Rīgā Pirmā pasaules

7. kārtā

Sastādīja G. Gruziņa

kara sākumā? 15. Iela Centra rajonā, sākas krustojumā ar Lāčplēša ielu, pilsētas ielu sarakstos atrodama jau 1763.gadā ar tādu pašu nosaukumu. 16. Iela Berģu apkaimē, izveidota 1974.gadā un nosaukta par godu Raiņa lugas "Pūt, vējiņi!" varonei. 17. Iela Zemgales priekšpilsētā, kurā atrodas Valsts nozīmes vēstures piemineklis tēlnieka Kārļa Zemdegas māja un darbnīca, kurā viņš strādāja 1937.-1963.g. 18. Sporta veids, kurā 2006.gada maijā Rīgā notika Pasaules čempionāts. 20. Senais nosaukums Latgales apkaimes daļai, tādā vārdā 2024.gada 21.februārī pārdēvēja arī Maskavas ielas sākumposmu. 23. Viena no rūpniecības nozarēm Rīgā 19.gadsmita otrajā pusē. 25. Mazākais pilsētas administratīvais rajons. 27. Kristīgā protestantisma novirziens, draudze, kas Latvijas teritorijā sāka darboties 18.gadsimta 20.-30. gados, Rīgā draudzi dibināja un līdz savai nāvei 18.gadsimta 30.gados vadīja mastu šķirotāju amata vecākais Matīss Šteinhauers. 29. Apkaime Juglas ezera rietumu un Ķīšezeru dienvidu piekrastē. 31. Kurā hronikā minēts, ka 1200.gadā Daugavas grīvas lībiešu vecākais ierādīja bīskapam Albertam vietu apmetnes celšanai Daugavas labajā krastā? 32. Kā vēl sauc Daugavas kauju, kas notika Lielā Ziemeļu kara sākumā 1701.gada 19.(9.) jūlijā? 34. Iela Latgales priekšpilsētā, sākas krustojumā ar Ilūkstes ielu, beidzas krustojumā ar Andreja Saharova ielu. 36. Iela gar Juglas ezera krastu, sākums un beigas saslēdzas ar Berģu ielu. 42. Kurā priekšpilsētā atrodas Valsts nozīmes arhitektūras piemineklis Rīgas Grebenščikova vecticībnieku kopienas lūgšanu nams? 43. Viena no ielām, kas savienota ar Brīvības ielu, izveidojusies jau 18.gadsimta vācu okupācijas laikā, Otrajā pasaules karā tika pārsaukta par Riharda Vāgnera ielu. 45. Kurā pilsētā atrodas garākā

Rīgas iela? 49. Senlatvijas zeme, par kuru viduslaiku bruņinieks un diplomāts Žilbērs de Lanuā 1413.gadā rakstījis: “Un ir no Rīgas līdz Narvai 80 jūdzes ceļš; šai ceļā atrodami četrējādu valodu ļaudis, proti, līvi, zemgaļi, leti un igauņi.” 53. Lielākais tirdzniecības centrs Latvijā – “Akropole ...”. 54. Iela Vidzemes priekšpilsētā, izveidota 1920. gados dzīvokļu kooperatīva teritorijā, 1929.gadā ieguvusi nosaukumu, sākas krustojumā ar Āraišu ielu. 55. Sinonīms vārdiem ‘sakuplo, sazel’ (par kokiem, krūmiem). 57. Produkts, kas tika ražots Pētera Rūdolfa Ķimeļa 1815.gadā nodibinātajā uzņēmumā Mārstaļu ielā Vecrīgā. 58. Aizliegta jaunatnes organizācija starpkaru Latvijā (abreviātura), tās 2. kongress 1922.gada janvārī notika Rīgā. 59. Ekosistēma (daudzsk.), kas aizņem aptuveni 8% Rīgas pilsētas teritorijas. 65. Šeit, šajā vietā.

Jūnija mīklas atrisinājums

HORIZONTĀLI: 1. Hokejs. 4. Ivande (Kaija). 7. Aisma. 10. Upju. 12. Ruba. 15. Leo (Kokli). 16. Uno ("Uno un trīs musketieri"). 17. Arhitektūra. 20. Ota. 21. Dun. 22. Ezeru. 23. Kauņa. 24. Kas. 25. LMA (Latvijas Mākslas akadēmija). 27. Ciecere. 32. Ēvele. 33. Radio. 34. Tāsis. 35. Šmati. 36. Vētra (Gundars). 39. Lielbritānija. 40. Aiviekste. 42. Nota. 43. Rīga.

Vertikāli: 1. H.B. (Helmuts Balderis). 2. Jauji. 3. Si. 4. I.M. (Imants Magone). 5. Varēt. 6. Es. 8. Secē. 9. Zeltgalviši. 11. Parīze. 13. Bīriņu. 14. Ungurmuižas. 18. Taure. 19. Koks. 26. Ulmanis (Fricis). 28. Iet. 29. Cesvaines. 30. RKLE (Rīgas Kinostudija). 31. Partija. 37. Abava. 38. Kārst. 40. A.A. (Aigars Apinis). 41. E.R. (Edgars Račevskis).

Sestdiena, 11.jūlijs

Vārdadienu svin: Leonora, Svens

LTV 1 5.00 “Latvijas sirdsdziesma”. 6.00 “Latvijas valsts himna”. 6.03 “Bardaks bēniņos”. Raidījums bērniem. 6.30 “Animācijas filmas”. 9.00 “Ukulele 5”. Raid. bērniem. 9.15 “Animācijas seriāli”. 9.40 “Paulinas dienasgrāmata”. Ģimens filma. 11.15 “Lielas un mazas radības 6”. Seriāls. 12.05 “Adreses”. Atk. 12.35 “LNSO 99. sezonas atklāšanas koncerts Rēzeknē”. Atk. 14.40 “Province”. Atk. 15.10 “Neatkarība 2”. Dzīvesstila raidījums par cilvēkiem un viņu hobijiem. Atk. 15.40 “Tas notika šeit 6”. Atk. 16.40 “Salas – savvaļas laboratorijas”. Dok. filmu cikls. 17.30 “Literatūra”. Atk. 18.00 “Dienas ziņas”. 18.15 “Garainis”. Atk. 19.00 “Īstās latvju saimnieces 10”. Izklaidējošs raid. 20.00 “Panorāma”. 20.45 “Kultūrdobe 6”. 21.05 “<i>Latvijas Loto</i> izlozes”. 21.15 “Bezmiegs Sietlā”. Romantiska komēdija. 23.00 “Slepenie dokumenti”. Biogrāfiska drāma. 0.55 “Zilais lakatiņš”. Dok. filma. 2.30 “Melnais saraksts 3”. Seriāls. 3.35 “Zinātnes noslēpumi”. Dok. filmu cikls. 4.15 “Personība. 100 g kultūras”. Atk. LTV 7 5.00 “Pūra lāde”. Atk. 5.30 “Vēstures skolotājs. Ekspedīcija laikā”. Atk. 6.00 “Latvijas valsts himna”. 6.03 “Izziņas impulss”. Atk. 7.00 “Revidents”. Atk.	7.15 “Smalkais stils”. Komēdijseriāls. 9.45 “Likteņa līdumnieki. Enijas bīze”. Videofilma. 12.20 “U-17 pasaules meistarsacīkstes basketbolā sievietēm. Latvija – Austrālija”. Tiešraide. 14.25 “Divi vienā”. Seriāls. 15.20 “Komisārs Reksis 13”. Detektīvseriāls. 18.40 “Policijas iecirknis 31 4”. Detektīvseriāls. 20.10 “Slepkavības sociālajos tīklos”. Dok. filmu cikls. 21.00 “Midsomeras slepkavības 11”. Detektīvseriāls. 22.40 “Noziegums aiz katra stūra”. Detektīvseriāls. 23.25 “Melnais saraksts 4”. Seriāls. 0.10 “Literatūra 5”. Atk. 1.05 “Pārtikas revidents”. Atk. 1.50 “Dzintara puse”. Atk. 2.50 “Dzirdi balsis ar Kārli Kazāku”. Atk. 3.20 “Melu laboratorija”. Atk. TV3 5.00 “Pasaules smieklīgāko vidokuriozu <i>Top 10</i>”. 6.00 “Laukos gatavots”. Kulīnārijas raidījums. 7.00 “Animācijas seriāli”. 8.00 “Ralfs gatavo”. Kulīnārijas raidījums. 8.50 “Eragons”. Fantāzijas piedz. filma. 10.55 “Harijs Poters un Filozofu akmens”. Fantāzijas piedz. filma. 14.00 “Gulivera ceļojumi”. Komiska piedz. filma. 15.40 “Radiņi”. Seriāls. 17.50 “Kā pieradināt pūķi 2”. Animācijas filma. 20.00 “TV3 ziņas sestdienā”. 20.40 “Bibliotekāri. Nākamā nodaļa”. Seriāls.	21.40 “Lielais Ķīnas mūris”. Piedzīvojumu filma. 23.40 “Šezam! Dievu dusmas”. Fantāzijas filma. 2.05 “Koru kari”. Muzikāls šovs. 2025.g. TV3 Life 5.00 “Svešā seja”. Seriāls. 5.30 “Inga Lindstrēma. Otrā meita”. Melodrāma. 7.15 “Pērc mazāk, dzīvo labāk!” Izklaidējošs raidījums. 8.25 “Virtuves pārvērtības 2”. Realitātes šovs. 9.25 “Miniatūru sapņuzeme”. Realitātes šovs. 10.25 “Lēna Lorenca. Samainītie bērni”. Romantiska drāma. 12.20 “Princese aiz nejaušības”. Melodrāma. 14.10 “Tikai draugi”. Romantiska komēdija. 16.10 “Laiks izmeklēšanai. Brīvais kritiens”. Detektīvfilma. 18.00 “Inga Lindstrēma. Bēgošā līgava”. Melodrāma. 20.00 “Divas sirdis”. Romantiska drāma. 22.05 “Vecpuišis 24”. Realitātes šovs. 0.40 “Pēc patiesiem notikumiem”. Seriāls. 1.50 “Nozieguma vieta: Brēmene. Ķēniņa bērni”. Detektīvfilma. 3.50 “Svešā seja”. Seriāls. TV24 6.00 “Svarīgais trīs minūtēs”. Atk. 6.03 “Preses klubs”. Atk. 7.30 “Uz līnijas”. Atk. 8.00 “Ziņu <i>Top</i>”. Atk. 8.30 “Svarīgais trīs minūtēs”. Atk. 8.33 “Aktuālais par karadar-	bibu Ukrainā”. Atk. 9.30 “Ziņu <i>Top</i>”. Atk. 10.00 “Viedokļi trīs minūtēs”. Atk. 10.03 “Preses klubs”. Atk. 11.30 “Dabas <i>tops</i>”. Atk. 12.00 “<i>La dolce vita</i>. Novadu receptes”. Atk. 13.00 “Uzmanības centrā – ekonomika”. Atk. 14.00 “Pašu produkts, pašu spēks”. Atk. 14.30 “Ārsts atbild”. Atk. 15.00 “<i>La dolce vita</i>. Novadu receptes”. Atk. 16.00 “Dr. Apinis”. Atk. 16.30 “Dabas <i>tops</i>”. Atk. 17.00 “Tava vide”. Atk. 18.00 “Viedokļi trīs minūtēs”. Atk. 18.03 “Nedēļa. P.S.” Atk. 19.00 “Par karu Ukrainā kopā ar Igoru Rajevu”. Atk. 20.00 “Nacionālo interešu klubs”. Atk. 21.00 “Tava vide”. Atk. 22.00 “Viedokļi trīs minūtēs”. Atk. 22.03 “Runāsim atklāti!” Atk. 23.30 “Klimata balss”. Atk. 24.00 “Par karu Ukrainā kopā ar Igoru Rajevu”. Atk. 1.00 “Nacionālo interešu klubs”. Atk. 2.00 “Viedokļi trīs minūtēs”. Atk. 2.03 “Preses klubs”. Atk. 3.30 “Dabas <i>tops</i>”. Atk. 4.00 “Par karu Ukrainā kopā ar Igoru Rajevu”. Atk. 5.00 “Uzmanības centrā – ekonomika”. Atk. ReTV 5.00 “Brīvdienas sākas tagad!” 6.00 “Vērtīgi zināt”. 8.00 “Mājā un sētā 6”.	8.30 “Mēs varam – mēs darām!” 9.00 “Tikšanās vieta. Valmieras novads”. 9.30 “Robežas ceļš. Apkārt Latvijai”. 10.00 “Ceļot bez robežām 8”. 11.00 “Praktiski vesels”. 12.00 “Larisas Mondrusas jubilejas koncerts”. 14.00 “Latvijas mežs. Ilgtspējas sargs”. Dok. filma. 15.00 “Āzija 360”. 15.30 “Ventas balss”. 16.00 “DoMMājas stāsti”. 17.00 “Zaļā gaisma 2”. 17.30 “Par Liepāju un liepāiniekiem”. 18.00 “Laiks panākumiem”. 18.30 “Vērtīgi zināt”. 19.00 “Prāta banka 5”. TV spēle. 21.00 “Nedēļa Latvijā”. 22.00 “IX Vidējās paaudzes dejojāju svētki”. 2025.g. 24.00 “Vērtīgi zināt”. 2.05 “Trīs kvadrātā 2”. 2.55 “Praktiski vesels”. 3.45 “Copes frekvence 2”. 4.35 “Izšķirtspēja 3”. <i>Iesēžas meitene bezpilotu taksī un brīnās: – Oi, cik neierasti: mašīna bez šofera! Mašīna tai atbild: – Ziniet, vispār es esmu augsta līmeņa mākslīgais intelekts, kas specializējas biznesa jomā, bet taksis – tas tā, piepelnos.</i> * * * <i>Mīļākais – tas ir mīļš vīrietis, kurš nav jābaro un kuram nav jāmazgā drēbes.</i>
--	---	--	--	--

Informē LAD

Elektroniskā pieteikšanās sistēma un Dzīvnieku reģistrs tagad vienā kanālā

Lauku atbalsta dienests no šī gada 1.jūlija ir veicis izmaiņas Elektroniskajā pieteikšanās sistēmā (EPS), lai dienesta klienti vienā kanālā varētu izmantot visus LAD pakalpojumus: līdzšinējos pakalpojumus platību maksājumu saņemšanai, investīciju atbalstam, valsts atbalstam un citus, kā arī dzīvnieku reģistrācijas pakalpojumus. Tā kā vienā sistēmā bija jāapvieno liels informācijas un pakalpojumu skaits, ir mainīts pakalpojumu izkārtojums un ieviesta jauna pieeja to meklēšanā.

Līdz šim klienti izmantoja gan Lauku atbalsta dienesta Elektronisko pieteikšanās sistēmu, gan Dzīvnieku reģistru – divas sistēmas. Apvienojot abas sistēmas vienā, ir vairāki ieguvumi:

- ❑ nav jāautorizējas divās sistēmās;
- ❑ visi pakalpojumi ir izkāroti vienā katalogā, tos var meklēt gan pēc nozares, gan ar ērtu meklētāju;
- ❑ ir iespējams izveidot savu pakalpojumu izlasi, kas turpmāk tiek saglabāta katram klientam individuāli, iespēja skatīt tikai tos pakalpojumus, kas interesē konkrēto klientu;
- ❑ sistēmā pieejami paziņojumi, sarakste un ir apkopoti visi klienta dati;
- ❑ ir ievērotas visas drošības un piekļūstamības prasības u.c.

Lai varētu izmantot uzlaboto Vienoto elektronisko pieteikšanās sistēmu (sistēmas nosaukuma saīsinājums saglabāts līdzšinējais – EPS), tajā jāautorizējas ar “latvija.lv” vai internetbanku, kā arī autentificēties iespējams gan ar līdzšinējo EPS, gan ar Dzīvnieku reģistra lietotāju un paroli. Nav nepieciešama atkārtota reģistrācija, jaunu pieeju pieprasīšana vai jaunu līgumu slēgšana.

Arī jaunajiem klientiem pakalpojumu saņemšana kļuvusi vienkāršāka. Pēc pašreģistrācijas sistēmā pieejas tiek piešķirtas automātiski, ļaujot nekavējoties sākt izmantot pieejamos pakalpojumus.

Ja klients līdz šim lietojis, piemēram, dzīvnieku reģistra pakalpojumus, bet turpmāk grib pieteikties platību maksājumiem, tad tiešsaistē var iegūt piekļuves tiesības arī citiem pakalpojumiem.

Lauku atbalsta dienests ir sagatavojis informatīvus materiālus par uzlaboto EPS.

Lauku atbalsta dienests ņem vērā, ka izmaiņas EPS var radīt neskaidrības klientiem, tāpēc jautājumu gadījumā aicina zvanīt klientu apkalpošanas speciālistiem pa tālruni +371 67095000 darba dienās no plkst. 8.00 līdz 20.00.

Pārdod

Skaldīta malka. Cena 37 EUR/berkubā. Piegādes apjoms līdz 7 berkubiem (sausā, maisos). Tālr. 25543700.

Pārdod skaldītu malku, ir sausa. Tālr. 26550272.

Pārdod visa veida nomales, malku un zāģmateriālus. Tālr. 25609841.

Pārdod remontējamu, saulainu 2-istabu dzīvokli. Pieejams liels šķūnis. Labi, klusi kaimiņi. Cena apspriežama. Zvanīt 29119176.

Pērk

SIA “Mežusili” pērk meža īpašumus, cirsma, izcirstus meža īpašumus (3000 eiro/ha). Tālr. 28282021.

Z.s “Strautiņi” iepērk **mājlopus**. Samaksa tūlītēja. Labas cenas. Tāl. 294 11033.

IEPĒRK MĀJLOPUS
-AUGSTAS CENAS
-SAMAKSA TŪLĪTĒJA
-ELEKTRONISKIE SVARI
tel. 27777733
www.galasparrtrade.lv

Nokavēji abonēt

aduguni?

Zvani – tālr. 26161959.

Reklāma

ERGO un Gjensidige – turpmāk kopā

Šis ir īpašs gads ERGO un Gjensidige dzīvē, jo abi uzņēmumi apvienojas. Divu spēcīgu apdrošinātāju pieredze, zināšanas un komandas tiek saliedētas, lai nodrošinātu plašākas iespējas un ērtāku apkalpošanu klientiem. Balvos tas nozīmē, ka Gjensidige pievienojas ERGO birojam un klienti varēs saņemt nepieciešamo atbalstu, konsultācijas un apdrošināšanas pakalpojumus ERGO telpās.

Plašāk par to, ko apvienošanās sniegs Balvu iedzīvotājiem un kā ikdienas situācijas atgādina par apdrošināšanas nozīmi, stāsta **ERGO Balvu biroja galvenā speciāliste ANITA DAŠČENKO.**

Ko balveniešiem nozīmē tas, ka Gjensidige pievienojas ERGO?

– Šī apvienošanās ir ieguvums gan klientiem, gan mums pašiem. Apvienojot pieredzi un zināšanas, kļūstam vēl spēcīgāki, lai klientiem nodrošinātu kvalitatīvu servisu un plašākas iespējas.

Klienti jau šobrīd interesējas, kā apvienošanās ietekmēs ikdienas apkalpošanu. Vēlamies uzsvērt, ka visas spēkā esošās Gjensidige polises turpina darboties ar esošajiem noteikumiem un klienti turpinās saņemt atlīdzības, kā arī nepieciešamo atbalstu, konsultācijas un palīdzību visos apdrošināšanas jautājumos.

Viens no būtiskākajiem ieguvumiem Gjensidige klientiem būs daudzveidīgāks pakalpojumu klāsts, ko varēs saņemt vienuviet. Bez mantiskajiem apdrošināšanas veidiem (mājokļa, auto u.c. apdrošināšanas) ERGO piedāvā arī dzīvības apdrošināšanu, uzkrājuma veidošanu un mūža pensiju. Tas nodrošinās iespēju visus būtiskos dzīves riskus ērti apdrošināt vienā kompānijā.

Par kādiem apdrošināšanas veidiem Balvu iedzīvotāji interesējas visbiežāk?

– Interese par apdrošināšanu pēdējos gados ir ievērojami augusi. Cilvēki arvien vairāk apzinās, ka apdrošināšana nav tikai formalitāte, bet reāls atbalsts situācijās, kuras nav iespējams paredzēt.

Īpaši izteikti to redzam pēc dažādiem negadījumiem, par kuriem cilvēki dzird ziņas vai savā apkārtnē. Pēc ugunsgrēkiem, applūšanām vai citiem nepatīkamiem notikumiem daudzi sāk nopietnāk izvērtēt sava mājokļa aizsardzību. Nereti cilvēki domā, ka īpašuma apdrošināšana ir pārāk dārga, taču

vienmēr aicinu salīdzināt apdrošināšanas izmaksas ar to, cik maksātu īpašuma atjaunošana pēc nopietna negadījuma.

Priecē arī tas, ka cilvēku attieksme pamazām mainās. Daudzi arvien apzinīgāk rūpējas par savu drošību un ģimenes nākotni, izvēloties apdrošināt ne tikai mantu, bet arī sevi.

Kāds ir neparastākais apdrošināšanas gadījums, ko atceraties?

– Apdrošināšanas nozarē gadījumi mēdz būt ļoti kolorīti, un reizēm dzīve izrādās daudz radošāka par jebkuru izdomātu stāstu. Viens no pēdējiem kuriozajiem gadījumiem notika ziemā. Klients bija aizbraucis uz stadionu slidot, bet, atgriežoties pie automašīnas, ieraudzīja izsistu sānu logu. Sākumā nebija saprotams, kas noticis, līdz automašīnā tika atrasta hokeja ripa. Izrādījās, ka tā spēles laikā pārlidojusi pāri laukumam un trāpījusi mašīnai. Klientam bija KASKO apdrošināšana, tāpēc zaudējumi par sasisto logu tika atlīdzināti.

Vai cilvēki joprojām izmanto iespēju saņemt konsultācijas klātienē?

– Lai gan arvien vairāk pakalpojumu pieejami digitāli, klātienes konsultācijām Balvos joprojām ir liela nozīme. Ne visur interneta pārklājums ir vienlīdz stabils, tāpēc daudzi klienti izvēlas atnākt uz biroju un visus jautājumus pārrunāt un nokārtot personīgi.

Turklāt ilgstošā sadarbībā veidojas uzticēšanās. Daļu klientu pazīstu jau daudzus gadus, un mūsu tikšanās reizēs sarunas bieži vien nav tikai par polisēm vai atlīdzībām, bet par dzīvi. Cilvēkiem ir svarīgi zināt, ka viņus uzklausa un palīdz atrast piemērotāko risinājumu.

Ko jūs novēlētu Balvu iedzīvotājiem?

– Novēlu saglabāt pārliecību par savu nākotni un laikus parūpēties par sev svarīgāko. Apdrošināšana nevar novērst negaidītus notikumus, taču tā var palīdzēt daudz vieglāk

pārvarēt to sekas.

Mēs vienmēr esam gatavi palīdzēt gan esošajiem ERGO klientiem, gan tiem, kuri mums pievienosies no Gjensidige. Visus mīļi gaidām ERGO birojā!

Arnis Dzerkaļš, Gjensidige Austrumu reģiona vadītājs: “Svarīgi, lai arī pārmaiņu laikā klienti Balvos saglabātu ierasto tuvumu un personisko pieeju. Mēs turpināsim būt blakus saviem klientiem, ar iespēju satikties klātienē, izskaidrot neskaidro un atrast risinājumus, kas vislabāk atbilst viņu ikdienas vajadzībām.”

ERGO Balvu birojs

Adrese: Bērzpils iela 14, Balvi

E-pasts: balvi@ergo.lv

Tālrunis: 22585487

Darba laiks:

pirmdiena – piektdiena plkst. 9.00 – 15.00

Līdzjūtības

Kas smagāks vēl var būt,

Pa dzīves taku ejot,

Kā atdot zemei to,

Kas sirdij tuvs un dārgs.

Skumju un atvadu brīdī izsakām patiesu līdzjūtību **Ērikai**, pavadot **VĪRU** mūžības ceļā. Balvu CMT veikala kolektīvs

Kāds klusums priedēs, tikai dzenis

kaļ,
Laiks uz priekšu dzīves dzirnas

maļ.
Tik tevis nebūs vairs, sāp sirds,
Tik atmiņas par tevi un kāda

zvaigzne mirdz...
Kad negaidīti zemes klēpī jāgulda **GEORGIJS BRATUŠKA**, patiesa līdzjūtība **piederīgajiem**. Bijušie kolēģi “Sadales tiklā”

Raud baltās sveces,

Skumji raud un ilgi,

Bet tas, kas aizgājis,

Nekad vairs neatnāks.

(L.Sāgameža-Nāgele)
Visdziļākā līdzjūtība **Ērikai Bratuškai un ģimenei** sāpju brīdī, pavadot **VĪRU** Mūžībā. Bijušās kolēģes: Tamāra, Velta, Tatjana, Ludmila, Tatjana

Jau atkal viena zvaigzne

Tur augšā šonakt dziest,

Sirds, visu atdevusi,

Beidz priedāties, beidz ciest.

(A.Štrauss)
Skumjās noliecam galvas, izsakām patiesu līdzjūtību **sievai Ērikai un tuviniekiem**, mūžības ceļā pavadot **GEORGIJU BRATUŠKU**. Bijušie cīņu biedri volejbola laukumos

Ar zvaigžņu kluso gaismu nākšu es

pie jums,
bez skaņas iešu jūsu tālos logos,
bez vārda iešu jūsu mīļos mūžos.
Jūs mani pašu, mīļie, neredzēsiet...
Lai klusa un patiesa līdzjūtība palīdz pārvarēt sāpju smagumu **Lailai Bratuškai un viņas ģimenei**, mīļo **TĒTI** pavadot mūžības ceļā. Klasesbiedri

Tik pēkšņi mēs aizejam –

Tā pēkšņi un pavisam,

Bez ceļa atpakaļ...

Izsakām visdziļāko līdzjūtību **Ērikai**, mīļo vīru **GEORGIJU BRATUŠKU** mūžībā aizvadot. Viļakas KN Eiropas deju dāmu deju kopa “Intriga”

Cilvēka dzīvei ir zvaigznes gājums –

Tā iemirdzas un nodzied,

Paliek klusums un neizteikti vārdi...

(I.Auziņš)
Kad acis skumju pilnas, kad brīdis ir tik smags, patiesa līdzjūtība **sievai Ērikai, meitai Lailai ar ģimeni, Leonorai**, pavadot **GEORGIJU BRATUŠKU** mūžības ceļā. Abrenes ielas 34.mājas iedzīvotāji: Arturs un Tatjana, Biruta, Vija K., Irēna, Vija C.

Cilvēks kā dziestoša zvaigzne,

Kas debesu plašumos mīt –

Ne zināt mums stundu un brīdi,

Kad dziestoša lejup tā krīt.

(A.Skujīņa)
Dalot sāpju smagumu, mūsu vispatiesākā līdzjūtība **Ērikai un Lailai, no GEORGIJA BRATUŠKAS** atvadoties. Kaimiņi Garnizona ielā 9, Viļakā

Dažādi

Dāvina 2 jaukus kaķēnus.

Tālr. 26296163.

Paliek dienas neredzētas,

Birztalas, kas zaļas kļūst –

Sudrabainas sapņu buras

Melnās kapu priedēs tumst.

Izsakām patiesu līdzjūtību **Ērikai, Lailai ar ģimeni, GEORGIJU BRATUŠKU** mūžībā pavadot. Santa, Gunta, Andris, Rudīte

Tā ir māte – tik skaidra kā diena,

Mīlas gaismā pār mūžiem kas kvēl.

Tā ir māte, kas katram ir viena,

Kuru zaudējot īsti kļūst žēl.

(A.Balodis)
Izsakām līdzjūtību **Jolantai Saulevičai-Loginai, MĀMIŅU** mūžības ceļos pavadot. Mājas iedzīvotāji Semenovā

Pateicība

Paldies tev, māt, par mūža gadiem,

Par mīlestību, kurā sildīties bij' ļauts.

Mūsu sirsnīga pateicība priesterim O.Misjunam, “Ritums” kolektīvam, Bērzpils psalmu dziedātājam: A.Ikstenai, A.Bitainei, A.Krivišai, D.Griestiņai, SIA “Annas receptes” kolektīvam par garšīgo bērnu mielastu, Bērzpils pamatskolas kolektīvam, Bērzpils saietu nama vadītājai I.Raciborskai un viņas palīgiem, mājas iedzīvotājiem, kaimiņiem, radiem, draugiem, bijušajiem darba kolēģiem un audzēkņiem, visiem, kuri bija kopā ar mums domās, atbalstīja un izteica līdzjūtību, mīļo māmiņu, vecmāmiņu **Marcijanu Poševu** pavadot mūžības ceļā.

Lai jums visiem veselība un Dieva svētība!

PIEDERĪGIE

 aduguns INZNĀK OTRDIENĀS, PIEKTDIENĀS IZDEVĒJS SIA “BALVU VADUGUNS” Nodokļu maksātāju apliecības Nr: LV43203002982	Indekss 3004 REDAKCIJAS ADRESE TEĀTRA IELĀ 8 BALVOS, LV-4501 NORĒĶINU KONTS A.S. SEB BANKA Nr. LV21UNLA0024000467345, kods UNLALV2X Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli. Par faktu, skaitļu pareizību, kā arī par sludinājumu tekstiem atbild to autors.	REKLĀMA, SLUDINĀJUMI D.Dimitrijeva T. 64507018 26161959	REDAKTORS E.GABRANOVŠ – T. 29360850 ŽURNĀLISTI: S.KARAVOIČIKA – T. 26707934; A.SOCKA – T. 29378903; I.TUŠINSKA – T. 27145837; A.LOČMELIS – T. 26665086. KOREKTORE – S.GUGĀNE GRĀMATVEDE S.BĒRZIŅA – T. 25908200 ŠOFERIS A.KIRSANOVŠ – T. 27870730 Tālrunis-autoatbildētājs – 64520961	e-pasts: vaduguns@apollo.lv mājaslapa: vaduguns.lv Datorsalikums- SIA “Balvu Vaduguns”, A.TRUBŅIKS Iespiests SIA “Poligrāfijas grupa Mūkusalā”, Rīgā, Mūkusalas 15A Tirāža – 1670
---	---	--	--	--